

Példaképeket!

Némi hiányérzettel jöttem haza a legutóbbi ifjúsági találkozóról. A szervezés precíz, a programok érdekesek voltak. Nem ezzel volt gondom. Az nyugtalanított, hogy az egybeseregülő fiatalok elé nem állítottunk példaképeket. „A kibicnek semmi sem drága” – intézhetik el hamar „közőködésem” a kritikával illetettek. Be kell vallanom, igazuk van. Magam sem járok élen ezen a téren. Jobban ki kéne merítenem azt a gazdag örökséget, amit a szentek, főként korunk szentjei kínálnak számunkra.

Hála Teremtőnknek, egytől egyig olyan lények vagyunk, akiket a jó példa megérint, követésre, utánzásra „ingerel”. Kell is, hogy ebben a szédült világban, ahol az ördög vastagon behintette előttünk az utat ezer csillámló bóvlival, legyenek útjelzőink, akik segítenek a tájékozódásban. Prohászka Ottokár írja, hogy Isten minden korban támaszt szenteket és mindig az adott kornak megfelelőit. Ezért aztán lázas kutatásba kezdtem. Ki lehet az, akit örömmel, jó érzéssel állíthatok tizenéveseink elé?

Nem kellett soká keresődnöm. Hamar rábukantam két olasz fiatalra, boldoggá avatáson innen s túl. Ennek a két mosolygós, életvidám olasz fiatalnak az élete a lángoló istenszeretet példája. Chiara Luce Badanoé, akinek visszatérő mondása: „Ha te akarod, Jézus, akkor én is akarom...” és a 15 éves Carlo Acutisé, aki így fogalmazott: „Az Eucharisztia az én autópályám a mennybe.” Áttanulmányozva életüket elmondható; ők ízig-vérig koruk gyermekei.

Szeretik a szép tájakat, zenéket, ruhákat. Ám azt is tudják, hogy mindezek Isten ajándékozó szeretetéről beszélnek. Csodálatra méltó az a függetlenség, szabadság, amellyel a világ dolgaihoz viszonyulnak.

Frissességük, lelkesedésük - valljuk be - alaposan megszegyenít bennünket. Mi előítélettel telve, fásulttan számláljuk napjainkat, s ha volt is tűz, lobogás – az már a múlté. Így szaporodnak a lelki ráncaink a teljes rezignációig, depresszióig. Azon is eltűnődtem, vajon mennyire más lenne az élet, ha reklá-

mokból, falragaszokról, óriásplakátokról Jézusnak egy-egy mai tanúja üzenne nekünk. És amit mondana, ott zsongna a fülünkben nyugtalanítóan, provokálóan. Utópisztikus gondolat? Lehet.

Az azonban bizonyos, hogy kevesebb lödörgő, ürességét, kiúttalanságát mámorba fojtó ifjú élet menne veszendőbe, s ha életkorukból fakadóan lázadnak is a világ ellen, e lázadás végre helyes irányt kapna. Fiaink és leányaink azért vonnák felelősségre a felnőttek társadalmát, mert nem tárják eléjük azokat az értékeket, amelyekért érdemes élni és küzdeni, hogy végre kinyílhasson a szívükben egy pompázatos virág, a szeretet virága. E világméretűvé terebélyesedő mozgalom jelszava nagyon egyszerű lenne, csak ennyi: PÉLDAKÉPEKET!

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Heródes palástja

Heródes ott állt a teremben, főpapoktól és írástudóktól körülvéve, akik egymás szavába vágva, indulatosan bizonygatták Jézus bűnösségét. Heródes hallgatta a főembereket, bölögatott is olykor, és közben türelmetlenül várta a vádlottat. Végre most megismerheti azt az embert, akiről már annyit hallott, de még nem találkozott vele soha.

- Félrevezeti a népet - mondta Annás -, Galileától Júdeáig vándorolva hirdeti istenkísértő tanait.

- A császár ellen is lázít - kiáltott közbe Kajafás -, tiltja adójának a megfizetését!

- Tudom - mondta Heródes -, ezeket én is tudom erről a galileabeli Jézusról. És talán olyasmit is tudok róla, amit ti nem.

Arra gondolt, hogy hátha Keresztelő János támadt föl a halálból, és ő prófétál tovább Jézus képében. Képtelenségnek tartotta ugyan, de János lefejeztetése óta sokszor megkísérettette ez a gondolat, amikor Jézus cselekedeteiről vittek neki hírt. Akár valami rögeszme vésődött a tudatába, talán azért is, mert gyakorta álmodott Jánossal. Almában a próféta feje nem volt elválasztva a testétől, csak a nyakán húzódott egy véres csík. És a szeme vádolt némán, szomorúan.

Amikor a katonák bevezették Jézust a terembe, Heródes megkönnyebbült. Nem, ez az ember nem János, még csak nem is emlékezett rá.

- Gyere közelebb... - mondta a király, és intett a fogolynak.

Jézus közelebb ment, majd Heródesre nézett. Nyugodt, átható pillantással, amitől a király - maga sem értette miért - másfelé fordította a tekintetét. De rögtön utána már boszszankodott is ezen. Mi ez? Mi van ennek az embernek a szemében olyan, ami erre készítette? Ismét Jézusra nézett, és meghökken a felismeréstől. Mintha János pillantásával találkozott volna a tekintete.

- Pilátus hozzám küldött ítélezésre - mondta aztán, és igyekezett elúzni magától a rossz gondolatot. - Ki vagy? Honnan jöttél?

Jézus nem felelt. Mozdulatlanul állt, és nézett rá nyugodtan Keresztelő János tekintetével.

- Hallottad a kérdést? - Heródes hangja élesebb, idegesebb. Aztán hogy újra nem kapott választ, a főpapokra nézett, mintegy értetlenül ezen a macacsságon.

Annás vált ki a csoportból, odament Jézushoz.

- Heródes király kérdezett, és te nem válaszoltál.

Miért?

Jézus Annásra tekintett, aztán ismét Heródesre. Nem szólt.

- Meg kell korbácsoltatni! - kiáltotta Kajafás, de Heródes nyugalomra intette. Odament ő is Jézushoz.

- Ismersz te engem?

Jézus bólintott.

- Gyűlölsz is engem?

Jézus szelíden elmosolyodott, és tagadólag intett a fejével.

- Akkor miért nem akarsz válaszolni? Azt hiszed, ha nem felelsz a kérdéseimre, ez segít majd rajtad? Tévedsz, bará-

tom, ez csak megnehezíti a helyzetedet. Hogy akarsz így védekezni? Vagy nem is akarsz?

Jézus tagadólag ingatta a fejét.

- És miért nem? - Annás kérdezte ezt. - Nem vagy bűnös?

Jézus egyikről a másikra tekintett, majd ismét csak a fejével intett nemet.

- Tagadod...?! - Kajafás sietett oda Jézushoz, egészen közel hajolt hozzá, úgy sziszegte az arcába. -Hogy merészeled ezt, te hitvány...? Hiszen nekem már mindent bevallottál! Istenkísértő vagy, császár- és királygyalázó, népámitó! - Heródesre mutatott. -Itt áll előtted a zsidók királya, és te is annak vallo magad. Te szégyentelen!

Jézus szelíden nézett a dühtől kivörösödött arcú Kajafásra, majd pillantása ismét Heródesen nyugodott meg. Nem szólt.

- Igen... - mondta Heródes -, tudomásom van erről nekem is. De ha te vagy a király, miért nem te állsz ott, ahol én, és miért nem én ott, ahol te? Miért nem te parancsolsz, és miért nem mi engedelmességek neked? Ki kent fel téged királlyá? Ki adott neked hatalmat?

Jézus felemelte a tekintetét, fel, messze az emberektől, aztán ismét visszahullatta Heródesre.

- Ne nézz így rám! - Heródes türelmét veszítve felkiáltott. - Miért nézel rám így? Mit akarsz ezzel elérni? Mit?

Jézus nem válaszolt, Heródes elfordult, visszament a többiekhez. Vele tartott Annás és Kajafás is.

- Azt beszélik - mondta Heródes csillapodván kissé -, hogy te csodákat is cselekedtél.

- Szombatnapon is! - kiáltotta Kajafás.

- Úgy van - bólintott Heródes -, még szombatnapon is. Borrá változtattad a vizet, ötezer embert megvendégtél öt kenyérből és két halból, sántákat, bénákat, bélpoklosokat gyógyítottál, és azt is mondják, hogy halottakat támasztottál föl. Ezekről nekem nem adatott meggyőződnöm, így hát vagy elhiszem, vagy nem. De most itt vagy és mi is itt vagyunk, tégy hát előttünk is csodát! Ha engem is meggyőzől különleges hatalmadról, úgy én letérdelek előtted. Mert ezzel bizonyítod, hogy több vagy, mint én. És akkor valóban csak te lehetsz a király. Nézd csak - mutatott ki az ablakon -, világos van még, a nap süt, csinálj hát éjszakát, és tedd csillagossá az eget!

Elhallgatott, Jézust figyelte, de ő továbbra is csak mozdulatlanul állt a katonák gyűrűjében.

- Úgy gondolod, ez nagy kérdés a részemről? - Heródes gúnyosan elmosolyodott, majd bólintva beismerte ezt. - Igaz, de lásd, én kevéssel is beérem. Ott van a sarokban az a korsó, benne víz, de én most borra szomjazom. Változtasd a vizet borrá, és megmenekülsz. Ahogy hallottam, ezt már megcselekedted, így nem lesz nehéz. Tedd meg hát!

A teremben csönd volt. A főpapok és írástudók Heródest figyelték. Vajon mit akar most ezzel?

A király is megérezte a feszültséget, és hirtelen felnevetett. Mint aki csak tréfált a fogollyal. És aztán nevetett Annás, Kajafás, Sándor és mind, a többiek. Nevettek a katonák, a szolgák is. Visszhangzott a nevetésük a teremben.

- A zsidók királya - mutatott Jézusra Heródes -, itt van ő, nézzétek. Ő az, aki uralkodik felettünk, ő az, aki csodákat tesz, ő az, aki ha akarná, mi mindnyájan megtérhetnénk őseinkhez, Ábrahámhoz, Izsákhhoz, Jákobhoz. - Szünetet tartott, majd kemény, fenyegető hangon folytatta. - Akard hát ezt! Pusztíts el minket, ha tudsz! Mire vársz? Miért nem teszed? Hiszen tudhatod jól, hogy sosem leszünk a követőid. Mert ahol mi vagyunk, ott nem lehetsz te, és ahol te vagy, ott nem lehetünk mi. Érted már?!

Jézus felemelte megkötözött kezeit, mintha szólni kívánna. Mint két összekapaszkodott rabul ejtett madár emelkedtek fel a kezek, de aztán ismét visszahanyatlottak fehér kötöszére. Nem szólt.

Heródes összehúzott szemmel, indulatosan nézte. Próbált a fogoly gondolatai mögé látni, de Jézus szomorú tekintete, mint áthatolhatatlan fénycső, megtörte az igyekezetét. „Ha én ítélem el – töprengett Heródes - ki tudja milyen következményei lehetnek? A nép kiszámíthatatlan. Most a halálát akarja ennek az embernek, holnap talán a feltámadását. Miért én döntsek ebben? Hogy ez a különös galileai is visszatérjen az álmaimban...?”

- Király nem ítélkezhet király felett - szólalt meg aztán gúnyosan, a főpapokra vetve egy pillantást -, ezért hát visszaküldelek Pilátus helytartóhoz. De akarom, hogy úgy jelenjen meg előtte, ahogy az a zsidók királyához illik.

Bíborpalástot hozatott be a szolgáláival, és megparancsolta, hogy terítsék rá Jézusra. Amikor ez megtörtént, Heródes előbbre lépett, és mélyen meghajolt.

- Üdvöz légy, zsidók királya - mondta. És akkor meghajoltak a főpapok, az írástudók, a szolgák is. Arcukon gúnyos vigyor terült szét, mely akkor váltott át harsány nevetésbe, amikor Heródes intésére a katonák kifelé taszították a foglyot.

De mielőtt Jézus kilépett az ajtón, még egyszer viszszenézett Heródesre. És Heródes ettől a pillantástól abbahagyta a nevetést. Aztán még sokáig magán érezte a galileabeli Jézus megkínzott, szomorú tekintetét, mely oly igen hasonlított az ártatlanul megölt Keresztelő Jánoséhoz, hogy megborzongott bele.

Tóth-Máté Miklós

Gyermek- csatornává alakult az M2

Klasszikus gyermek- és ifjúsági csatornává alakul át december 22-étől az M2, amely erőszakmentes, családbarát, szórakoztató és értékteremtő tartalmakkal varja nézőit. A Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap (MTVA) és az MTV Zrt. közös szándéka szerint elinduló gyerekcsatorna a hagyományok és az újdonságok ötvözésével teremt szórakozási alternatívát. Erőszakmentes tartalmú, barátságos, értékes, tanulságos, magyar

és európai jellegű televízió csatorna kíván lenni. A 3-12 éves korosztálynak reggel 6-tól 20 óráig kínálnak műsorokat, utána a felnőtteknek szóló programoké lesz a képernyő. Este közszolgálati értékeket közvetítő, szórakoztató, ismeretterjesztő, zenei és spotműsorok várják a nézőket.

A gyerekek átlagosan napi 4 órát töltenek a képernyő előtt. Nem lehet őket eltiltani a képernyőtől, legfeljebb befolyásolni lehet, mit nézzenek. A felnőtteknek óriási a felelősségük abban, min nőnek fel a gyerekek A Magyar Televízióban évtizedekkel ezelőtt készültek a gyerekeknek, fiataloknak szóló műsorok. Sok szülő, nagyszülő kérte, hogy azokat az értékeket {Mirr-Mur, Vuk, Frakk, Süsü, Futrinka utca), amelyeken felnőttek, matassák meg

gyerekeiknek, unokáiknak is.

Horváth Vanda, az MTVA főszerkesztője kiemelte: a gyerekek világvilágát alakító értékek csak olyan formában adhatóak át, amely szórakoztatja, leköti őket. Mint mondta, elsősorban a magyar értékeken alapuló, a magyar kultúra szerves részét képező meséket fognak bemutatni.

Miért nincs Istennek semmilyen tudományos fokozata?

1. Csak egy ismert műve van.
2. Az is héberül.
3. Nincs benne egyetlen utalás sem más forrásmunkákra.
4. Nem publikálták semmilyen ismert tudományos folyóiratban.
5. Sokan kételkednek benne, hogy személyesen írta.
6. Igaz, hogy ismert az egész világon - de mit csinált utána.
7. A csoportmunka idegen számára.
8. Más tudósoknak nem sikerült megismételni az Ő kísérleteit.
9. Nem kért engedélyt az etikai bizottságtól, hogy emberek kísérletezzen.

10. Mikor egy kísérlete nem sikerült, megpróbálta önzéssel eltüntetni a nyomokat.

11. Az egyéneket, melyek nem a várakozásnak megfelelően viselkedtek, kiiktatta a kísérleti csoportból.

12. Nem járt előadásokra - csak kihirdette a tanulóknak, hogy mit tanulmányozzanak.

13. A fiát küldte tanítani maga helyett.

14. Az első két diákot kidobta, mert valamit megtanultak az általa előírt anyagon felül.

15. Habár csak tíz tétele van, a diákjai többsége a gyakorlati teszten elbukik.

16. Nagyon ritkán tart konzultációt, azt is a hegy csúcsán.

Tanmese

A repedt vödör

Volt egyszer egy rúdon függő vödör. A rúd másik végén a testvére lógott, és mind a ketten vízszállításra szolgáltak. Uruk, a vízfordó rabszolga mindennap lement a forráshoz, megtöltötte a vödörket, és lassan felmászott velük a hegyre, ahol gazdája lakott.

A vödör azonban, melyről mesénk szól, egy nap megrepedt, és attól fogva a forrástól a házig lassan-lassan csordogált belőle a víz. Nagyon szégyellte magát, de

nem tehetett semmit. Így ment ez napról napra. Ura, a vízfordó rabszolga aztán észrevette, hogy a vödör mennyire szomorú, és így szólt hozzá:

- Kedves vödöröm, mi bajod?

-Jaj, édes gazdám, nem szolgálak én téged olyan jól, mint szeretném. Megrepedt az oldalam, és míg a forrástól a házig érünk, csak csorog, csorog belőlem a víz. Bezzeg testvérem, a tökéletes vödör, minden csepp vizet megtart magában!

- Egyet se búsulj, szolgám - felelte a vízfordó -, csak nézd meg alaposan az utat, mikor felfelé tartunk.

A repedt vödör így is tett. Azon az oldalon, ahol ő csorgatta a vizet, gyönyörű virágok nyíltak, míg a tökéletes vödör oldalán pusztaság volt. Fent a háznál így szólt hozzá a gazdája:

- Még mindig szomorú vagy, kis vödör? Láthatod, hogy nagy szolgálatot teszel nekem repedten is, hiszen, amíg felfelé jövünk, mindennap megöntöződ a virágokat, melyek uram gyönyörűségére szolgálnak.

A repedt vödör attól fogva nem szomorodott.

Össze kell-e házasodni azért, mert jön a baba?

30 - 35 évvel ezelőtt mintha csak puskából lőtték volna ki a válaszomat, úgy írtam volna ide; Igen, Mi az, hogy! Naná! Fiatalt voltam. Nagy felelősségérzettel éltem az életemet, és azt vártam el a többi embertől is. Gyakran kerültem megalázó helyzetbe, ért igazságtalanság. Éppen ezért keményen álltam ki minden áldozat (vagy vélt áldozat) mellett.

Akkortájt a főváros katolikus közvéleményét fölkaparta egy sajnálatos esemény. Egy fiatal szerzetespap nagy ünnepélyességgel megült újmiséje után alig telt el 2-3 év, és rebesgetni kezdtek: „A fiatal atya nősül. Jön a baba.” Kezdetben hallani se akartam a dologról. Ám amikor bizonyossá vált, hogy a hír nem a gyakori rágalmozó szóbeszéd, beálltam azoknak a sorába, akik a frissen megkeresztelt várandós anya pártján voltak, mondván: ha a szerzetes atya nem tudta a tízparancsolatot, bár ezt tanította a leányzónak a keresztelezési előkészület alatt, úgy kell neki. Vállalja a felelősséget. Ha teherbe ejtette tanítványát, viselje vele együtt a terhet, és ne álljon elegánsan odébb!

Míg a hittanórára várva részleteiben tárgyaltuk az ügyet, nem is vettük észre, hogy az egyetemisták és fiatalok hitoktatója, páter Félix csendben rakosgatja a könyveket. Váratlanul számomra akkor meghökkentő dolgot mondott: „Egy megfogant gyerek nem elegendő ok a házassághoz.” Mondanom sem kell, hogy a ránk szakadt rövid hallgatás után én vitatkoztam vele a lehangosabban.

Azóta (már régóta) számtalanszor gondolkodtam páter Félix bölcsességén. Nemcsak azért, mert később megmagyarázta kijelentését, nemcsak azért, mert a teológiai képzésem alapján én is másként látom a házasságkötést a

maga szent voltában, hanem azért is, mert számtalanszor láttam a sátán (görög neve „diabolos”, jelentése „felforgató, összedobáló”) alattomos működését, amikor az a Fény Angyalának képében mutatkozik. Igazságot, féligazságot és áligazságot kever össze, forgat fel. Egyszeriben óriásira nagyítja a gyermek és anyja iránti felelősség-vállalás azonnali, látványos kinyilvánításának kötelezettségét. Egyetlen utat világít meg, a házasságkötést, bár erre se a gyermeket nemző, se a foganó fél nem kész, nem akarja, nem döntötte el... A házasság a férfi és a nő szabad akaratából született szeretetszövetség. Szent szövetség. Felbonthatatlan Isten rendeléséből. Nagy hirtelen házasságot kötni a törvénytelen együttélés palástolására nem szabad. Játszani vele, kijátszani csellel, csalással, erkölcsi vagy fizikai kényszerrel elvenni a szabad döntés lehetőségét: mindez bűn. Bűn bűnre halmozódik, ha egyik „kellemetlenség” elhárítására a másik „kellemetlenség” használja az ember.

Páter Félix bölcsességét első indulatomban nehezen értettem meg. Ő viszont értett engem, és nem vette zokon, amikor tiszteletlenül azt vágtam oda:

„Elég a bölcselkedésből! Engem az érdekel, ki fog gondoskodni a gyerekekről? Az apai kötelességet elvitte a cica?” Komoly válasza üzenet a dilemmázóknak: A megfogant gyerekekről kötelessége gondoskodni az apának, de ennek nem egy kényszerházasság az egyedüli útja. A gondoskodásnak van más módja is. Nem kizárt dolog azonban, hogy a megfogant gyermek szülei házasságot kössenek, ha szabad állapotúak, és ha ezt szabad akaratból szeretetből teszik, nem muszájból, mert „jön a baba”. Gyakran a gyermek mint Isten ajándéka felrázza a szülők lelkiismeretét, és törvényesítik a gyökerében már egyébként meghozott döntést, amit tudatlanságból, hanyagságból nyilvános formában nem szentesítettek. Szent Ágoston és Boldog Batthyány-Strattmann László legyen tanácsadó közbenjárója a dilemmázóknak életpéldával és imával egyaránt.

Varga Enikő

A csend erejének megtapasztalása

Január 25-én pénteken Csobánkára utaztam a Segítő Nővérek által szervezett Csendes hétvégére. Lóránt atya egyik beszélgetésünk alkalmával vetette fel az ötletet, hogy utazzak el egy lelkigyakorlatra, mert nagyon jól fogom magam érezni. Elkezdünk az interneten keresgélni és így találtunk rá erre a lehetőségre. Nagy izgalommal vártam az indulást. Ehhez hasonló alkalmon még nem vettem részt.

Az út odafelé kicsit hosszadalmas volt, így estefelé érkeztem meg Csobánkára. Nem volt ismeretlen a környék, mert pár éve itt volt a hittantábor. Megérkezésemkor nagyon kedvesen fogadtak és megmutatták a szobámat. Ezután vacsoráztunk majd pár szóval bemutatkoztunk egymásnak. Összesen nyolcan voltunk. Mivel ez egy csendes hétvége volt, megkértek minket, hogy lehetőleg ne szóljunk egymáshoz az elkövetkező napokban.

Ezt követően elméltünk a csend fontosságáról. A csend Isten szava. A mai embernek nincs csendje. Nem csak azért, mert a külvilág zajossá vált és az utca forgalmának zaja állandóan bántja és sérti fülünket, hanem mert már elszoktunk és félünk a csendtől. Bánt, ijeszt bennünket a csend. Ne rohanjunk, csendesedjünk el, csillapítsuk le a fáradt agyunkat és rohanó életünket. Próbáljuk észrevenni a csendben a sok szépet, az ajándékokat, amiket Isten adott. Isten közeledik az ember felé, feléd! Szeret, vigasztalni, gyógyítani akar. Békességet és nyugalmat kínál, neked és nekem. Minden embernek felkínálja, már itt a földön, a benső nyugalmat és csendet. Fogadd el! Szánj időt magadra, lelkedre és keresd a csendet! A napot egy esti fohással zártuk.

Másnap a reggeli ima után, közös elmélkedés volt a kápolnában, egy szentírási szakaszon. Ezt követően egy rövid séta következett a környéken. Nagyon szép volt a hófödte téli táj látványa. A délután folyamán lehetőség volt a nővérekkel négy szemközt beszélgetni. Továbbá megismerkedhettünk a vezetett meditáció technikájával. Ez úgy történik, hogy lehetőleg csukott szemmel megpróbálom megérteni a hallott vagy felolvasott evangéliumi részt, igyekszem belehelyezni magam a történetbe, azt esetleg képzeletben is megjelenítve. Ilyen volt, például az a szentírási történet, amikor Jézus szombatban meggyógyítja a meggörnyedt asszonyt. Elképzelem, hogy teher nyomasztja vállamat, melyet a sors, mások vagy esetleg én saját magam raktam oda. Érzékelem, ahogy a hátam meghajlik alatta és ez milyen érzéseket vált ki belőlem. Végül elképzelem, ahogy Jézus rám helyezi a kezeit, nevemen szólít, és ezt mondja nekem: „Meg vagy váltva a szenvedéstől!” Éreztem a szívem mélyén Jézus közelségét,

azt hogy mennyire szeret.

A nap hátralevő részében még gyónási lehetőség is volt, majd kilenc órakor a kápolnában szentségimádáson vettünk részt. Nagyon emelkedett percek voltak ezek. Utána nyugovóra térünk. Az utolsó nap a reggeli ima után személyes imaidő következett, majd 11 órakor szentmisén vettünk részt.

Ezt követően megosztottuk egymással érzéseinket, tapasztalatainkat a hétvégét illetően. Én nagyon jól éreztem magam, igaz néha nagy önfegyelemre volt szükségem, hogy ne szóljak a másikhoz, de ezáltal is megerősödtem. Felemelő érzés volt ez a pár nap messze a város zajától valamint kicsit félretenni a mindennapi problémákat.

Ezúton szeretném megköszönni Lóránt atya biztatását és támogatását!

Révész Bettina

A név

Egy híres egyetem orvosi fakultásán az anatómia professzor kiosztotta a diákoknak a záró tesztet.

Az egyik alaposan felkészült diák hamar megválaszolta a kérdéseket, egészen az utolsóig.

A kérdés így hangzott: Mi a keresztnéve a takarítónőnek? A diák befejezte a dolgozatot az utolsó kérdés megválaszolása nélkül.

Mielőtt beadta volna a feladatlapot, megkérdezte a professzort, hogy az utolsó kérdés is beleszámít-e az érdemjegybe.

- Természetesen. A pályájuk során rengeteg emberrel fognak találkozni. Ezek az emberek a saját helyükön mind fontosak. Megérdemlik az önök figyelmét, legalább egy mosoly vagy egy köszönés erejéig.

A diák soha nem felejtette el a leckét és megjegyezte, hogy a takarítónőt Mariannának hívják.

HUMOR—SAROK

Egy fiatalember gyónni megy a paphoz.

- Atyám, én vétkeztem.

- Mi a vétked, fiam?

- A hiúság bűnébe estem. Naponta többször belenézek a tükörbe, és csodálom magam, hogy milyen szép vagyok.

A pap megfordul, és ránéz a fiúra:

- Ez nem bűn, fiam, csak egyszerű tévedés.

-Hol lennétek ti férfiak, ha nem lennének mi nők? -fakad ki veszekedés közben a feleség.

-Még mindig a paradicsomban drágám!- válaszolt a férj

Két skót találkozik:

- Voltál vasárnap a templomban?

- Persze.

- Érdekes, nem vettelek észre.

- Nem csodálom, én vittem körbe a perselyt!

A nagycsalád botránya

A harmadik, a negyedik, az ötödik... és a jóléti társadalom trendjei

Az elsőnél mindenki örül. Az újszülött fotóját körbehordják a családban, a nagyszülők dagadnak a büszkeségtől. A másodiknak is hasonlóan, mert ugye egy fiú mellé kell egy lány, vagy fordítva. A harmadiknál már többen hümmögnek, csóválják a fejüket, a negyediknél megkapják a szülők, hogy nem kellett volna ezt úgy elsietni, az ötödiknél pedig hogy felelőtlenek. Mert erre a világra nem érdemes ennyi gyereket szülni. És megrovóan ráncolják össze a szemöldöküket a nagyszülők, nagynénik, nagybácsik, akik maguk is négy-öt gyerekes családba születtek bele, mondjuk a második világháború vagy az ötvenes évek közepén. Nem mintha nem szeretnék a harmadikat, a negyediket, az ötödiket, de azért mégis... Ami sok, az sok.

Van, amikor ezt a fajta (vagy ennél még keményebb) elutasítást nem fogalmazzák meg verbálisan – mondjuk a vonaton, buszon, vagy éppen szállodában, bevásárláskor a plázában –, de a metakommunikatív jelek egyértelműek. Akárhogy forgatjuk, sokszor ciki(nek tűnik) ma a nagycsalád, a négy, öt, hat, netán több gyerek. Néha még olyan helyeken, helyzetben is kínos, amikor kifejezetten gyerekeknek szóló programot vagy szolgáltatást hirdetnek meg.

– Ennyi gyerekkel akar bejönni? – kaptam meg a lekicsinylő kérdést az ilyen-olyan jegyszédőktől, portásoktól, attól függetlenül, hogy a kezemben szorongattam a megfelelő mennyiségű jegyet, vagy lobogtattam a szolgáltatás kifizetését igazoló számlát. Nemegyszer éreztem úgy, mintha másodrangú polgára, sőt, kirekesztettje lennék a társadalomnak, csak azért, mert sok gyerekem van.

Pedig ennek éppen ellenkezőleg kellene működnie. Nemcsak az anyai szívem, hanem a közgazdasági és a demográfiai kutatások is azt bizonyítják, hogy bár a világ összességében a túlnépesedéssel küzd, nekünk itt, Európában egy erősen előregedő társadalom problémáival kell szembenéznünk. Nem szükséges túl sok matematikai ismeret, hogy megértsük: ahhoz, hogy növekedjék a népesség, minden családban legalább három gyereknek kellene születnie. Ha csak kettő születik, stagnál, ha egy, akkor csökken a népesség. Persze ez nem ilyen egyszerű, ezért mondja dr. Botos Katalin közgazdász,

népességkutató, hogy az úgynevezett termékenységi rátának a 2,1-es szintet el kell érnie az adott populációban ahhoz, hogy meginduljon a népesség növekedése. Európában ez a ráta 1,3-1,4 körül mozog, ami évente félmillió népeségcsökkenést jelent a térségben. Botos szerint ennél rosszabb képet csak Kelet-Közép-Európa mutat. Nálunk még a mediterrán országokénál is alacsonyabb a termékenységi ráta. A trendek szerint – ha semmi nem változik – 2050-re Magyarországon lesz a világon /!/ a legmagasabb az ún. gazdasági függőségi ráta, vagyis a nyugdíjkorúaknak a ténylegesen dolgozókhöz viszonyított aránya. Az előregedő társadalmakban ugyanis igen nagy problémát okoz az idősek eltartása, gyógykezelése, egyszerűen azért, mert nincs elegendő munkaképes korú állampolgár, akiknek az adójából, járulékaiból fent lehetne tartani a szociális gondoskodás gazdasági védőrendszerét.

Mindezt tudva nehezen érthető az az el-

Családi kuckó

utasítás, amit igen sokszor megtapasztalok a nagycsaládokkal kapcsolatban. Logikusan gondolkodva ugyanis ha túlteljesítem a 2,1 fős gyereklétszámot, azzal már nem magamnak, hanem a társadalomnak – konkrétan akár a buszon velem szemben ülő, fanyalgó nőszemélynek vagy valamelyik rokonának, ismerősének – teszek jót, mivel lehet, hogy az én „plusz” gyerekem fogja az ő nyugdíját megfizetni. Vagy a dolog mégsem ilyen egyszerű?

Jólét vagy nagycsalád?

Nyilván nem, mert ha ilyen egyszerű lenne, akkor már több európai országban megszavazták volna azokat a törvényeket, amelyek a nagycsaládok gazdasági egységét védik. A nagycsalád gazdasági előmozdításának kérdései, például családi adózás (amelynek elemei nálunk már működnek), az anyák korábbi nyugdíjazása vagy éppen a gyerekszám beszámítása a nyugdíjkorhatár elérésébe és/vagy

a nyugdíj összegének meghatározásába az utóbbi években rendre felmerül a nyugdíjreformok vizsgálatánál, ám lényegi döntés még nem született az ügyben. A fogyasztói, jóléti társadalom elvárásaival ugyanis szembemegy a nagycsalád rendszere.

A nagycsalád, a sok gyerek, illetve a generációk együttélésének lényege éppen a kisközösségi (családi) önfenntartás, ami finoman fogalmazva sem vág egybe a fogyasztói társadalom trendjeivel.

A jóléti társadalmak nagy részében kivesszük a családok kezéből az öngondoskodás lehetőségét.

A járulékfizetések és társadalombiztosítás kötelező volta miatt a megkeresett munkabérünk jó részét nem kapjuk kézhez, sokszor nem is tudunk róla, hogy a munkáltató mennyi járulékot fizet utánunk. A kezünkben megmaradó nettó bér alig fele az eredeti összegnek, így nincs lehetőségünk magunknak eldönteni, hogyan gondoskodunk öreg szüleink jólétéről, saját időskorunkról, beteg gyerekeink gondozásáról.

Míg az egykori nagycsaládokban ezek a funkciók majdhogynem automatikusan működtek, a jóléti társadalmak nagycsaládjainak szembe kell nézni azzal a ténnyel, hogy a társadalom egyik oldalról elvonja javaikat, a másik oldalról viszont nem biztosít megfelelő, minőségi ellátást.

A fogyasztói társadalomban ráadásul a személy értékét nem munkavégzésének minősége vagy társadalmi haszna dönti el, hanem a megvásárolt termékek mennyisége. Konkrétan az, hogy mennyi pénzt tud visszaforgatni a gazdaságba. Éppen ezért a szegénység kirekesztettséggel jár. Egy nagycsalád – a gazdasági tendenciák ellenére – még a mai napig is próbál önfenntartó lenni, vagy legalábbis csökkenteni a családból kiáramló költségeket. A gyerekek „megöröklük” egymás ruháit, játékaikat, az étkezési szokások egyszerűbbek, ritkán vesznek félkész ételt, nem engedhetik meg maguknak a gyorséttermi kajálást, ritkán jutnak el luxusutazásra, inkább a gyalogtúrát meg a sátrazást választják, és nem váltják ötvenként az autójukat. Egyszóval: aki sokgyermekes szülő, az nem jó fogyasztó és nehezen illeszthető bele a fogyasztói társadalom eldorádóképébe.

Botrány tehát a nagycsalád, ami nem is fog változni, míg fel nem ismerjük, hogy nagyon nagy a baj. Vagy lesz, nemsokára, mert idős korunkra nem marad, aki gondoskodik rólunk.

Igényesség vagy igénytelenség

Tamás és Zoli, két tizenéves beszélget. Nagyon fontos témát találtak: kinek milyen a telefonja. Tamás szerint ideje lenne, hogy a szüleitől kapjon már egy újabb telefont, egy menőbb modellt, mert hát az alig egyéves készüléke már nem számít trendinek. Zoli kissé konzervatívabb felfogású: „Minek cserélnéd le, hiszen semmi baja? Nézd, az enyém már legalább négyéves, és még mindig működik.” Tamás igényeit azonban nem elégíti ki az a tény, hogy rendelkezik egy jól működő telefonnal, amelylyel a beszélgetésen kívül lehet még internetezni, fényképezni, filmet felvenni. De hát már nem ez a legújabb, le kell cserélni egy újra.

Vajon mit tesznek a szülei? A sarkukra állnak, és azt mondják: „Szó sem lehet róla!”, vagy pedig megsajnálják szegényt, nehogy lenézzék a barátai, és kiszorítva a rávalót, megveszik azt a híres legújabb modellt, és ettől lelkiismeretüket megnyugtattva jó szülőknak érzik magukat?

Erre van igénye a gyerekeknek, mert hát miért ne lehetne igényes, ám azon a bizonyos igényes telefonon talán nem ártana az igényes beszédet is gyakorolni. Bezzeg erre már nem terjed ki az igényesség fogalma, a menő telefonon lehet trágár szavakat használni. Hogy káromkodik a gyerek, már észre se veszi a szülő, csak csodálkozik, hogy már vele is csak szájaskodni tud, ha egyáltalán szóba áll vele.

Az igény vagy szükséglet a köznyelvben föltételezett jog, melynél fogva valamire megalapozottan számíthatunk, s jogosan vagy legalább méltányosan követelhetjük. Az alapvető igények kielégítése szellemi és

anyagi téren egyaránt személyi

Vajon ki tehet erről? Foghatjuk a mai világra, a társadalomra, a válságra, a környezeti hatásokra, de ki engedte meg gyermekeinknek, hogy hisztizhetnek, ha nem kapnak meg valamit. Ki leste minden kívánságukat, és ki halmozta el őket játékokkal és trendi ruhákkal már kisgyermek korukban? Ki sajnálja őket, hogy nem tudnak munkát kapni, mert hát a friss diplomájukkal biztosan nem fognak inas munkát végezni? Ki ad meg nekik mindent, csak hogy ne kelljen semmiben szükségét szenvedniük, és ne kelljen mindenért küzdeniük?

Isten valóban ilyen jellegű áldozatkészséget vár el tőlünk, szülőktől, amikor a gondjainkra bizza a gyermekeket? Törekedünk kell-e a nevelésben az igényesség kialakítására, és ha igen, mire kell fektetni a hangsúlyt?

Szülőként felelősséget vállaltunk gyermekeinkért, és kötelességünk számukra biztosítani az élethez szükséges alapvető anyagi és szellemi javakat. Épp annyira szükségük van a szellemi táplálásra, mint a mindennapi betevő falatra. A gond akkor adódik, ha a mérleg kibillen egyensúlyából, és egyik részét a másik kárára túlzásba visszük, vagy elhanyagoljuk. Az élet természetéből fakadóan lehetnek, és kellene is, hogy legyenek igényeink, és az igényesség kérdését

nem hagyhatjuk ki a nevelési folyamatból. Bátran nevelhetünk igényességre a beszédben, a viselkedésben, a barátok megválasztásában, még az öltözködésben is. Csak ne felejtünk határokat szabni, más minőséget biztosítani az igényességben. Lehet igényesen öltözködni, csak ne a márkanevek határozzák meg a személyiségünket. A gyermekek számára olyan utat kell mutatni, amelyben önmaguk lehetnek, és nem az éppen trendi ruhák vagy eszközök birtoklása határozza meg az életüket.

Igényesség vagy igénytelenség? Választhatunk, milyen irányban terelgetjük gyermekeinket. Választhatunk, hogy Tamáshoz hasonló követelődő gyermeket nevelünk, vagy Zoli gondolkodását és megelégedettségét próbáljuk elültetni a gyermekünkben. A mértéktartás segítségével megfelelően mindkettőnek teret hagyhatunk, és gondosan ügyelve a mérleg két oldalára az igényességet és az igénytelenséget is becsempészhajjuk a nevelésbe. **Kőműves Larissza**

Az igénytelenség erény, mely szabaddá tesz az üdvösség szempontjából lényegtelen dolgoktól. Megnyilvánul külső és belső dolgokban egyaránt. A belső igénytelenség a lelki szegénység és összeszedettség alapfeltétele. Az igénytelenség csak akkor erény, ha a szeretet uralja, és abból fakad. Ez azt jelenti, hogy az igénytelenségnek együtt kell járnia a mások javára történő lemondással, szolidaritással. A fásultságból, nemtörődömségből, az értékek iránti érzéketlenségből fakadó igénytelenség nem erény. A világ javai ugyanis, mivel Isten alkotta azokat, alapvetően jók; ha az embernek kárára válnak, ennek mindig az emberben lévő hiba, bűn, rendellenes használat az oka. Jóllehet a javak értelmes fölhasználása a személynek előnyére válik, az elszakadás tőlük, a megfontolt igénytelenség társérénye a mértéktartás. Az igénytelenség lényege szerint lelki ajándék. (Magyar Katolikus Lexikon)

Hozzávalók:

- 1 doboz szárított lasagne-tészta
- 40 dkg darált sertés- és marhahús vegyesen
- 2 doboz konzerv paradicsom, olyan amely kockázott vagy aprított paradicsomot tartalmaz
- 8 dl tej
- 35 dkg kemény sajt
- 15 dkg reszelt parmezán sajt
- 5 dkg liszt
- kevés olívaolaj
- 1 db sárgarépa
- 1 gerezd fokhagyma
- 5 dkg vaj
- só, cukor, bazsalikom, fehér bors

LASAGNE - eredeti, olasz recept alapján 6 fő részére

Elkészítési idő: 1 óra 15 perc

Elkészítése: Először elkészítjük a paradicsomos ragút. Kevés olívaolajon enyhén megpirítjuk a fokhagymát és a félkarikára vágott sárgarépát, majd hozzáadjuk a darált húst. A húst kevergetve addig pirítjuk, ameddig elveszíti a színét. Ezután felöntjük a 2 doboz konzerv paradicsommal, kevés sóval és cukorral valamint több bazsalikommal ízesítjük. A paradicsomos-húsos ragut kb. 20 percig főzzük.

Közben besamel mártást készítünk: olajon kevés lisztet pirítunk, majd a rántást óvatosan felengedjük tejjel. Sóval és fehér borssal ízesítünk, majd az egészet besűrítjük mártás sűrűségűre.

Kivajazunk egy néhány centis peremmel rendelkező sütőformát, majd az alján elhelyezünk 3-4 db lasagne-lapot úgy, hogy az egészet lefedje. Fontos, hogy a boltban vásárolt lasagne-lapokat nem szabad megfőzni, hanem így, szárazon kell a sütőformába tenni!

A száraz lapokra rárakjuk a húsos-paradicsomos ragú kb. 1/4 részét. Ügyeljünk arra, hogy a ragu a tészta-lapokat teljesen elfedje. Ezt követően a ragu tetejére besamel mártást locsolunk, majd ráhelyezünk 4-5 vékony szelet kemény sajtot. Azokra a területekre, amit a kemény sajt nem fed be, reszelt parmezán sajtot szórunk.

Legalább 4 hasonló réteget helyezünk a sütőformába az előzőek szerint. (Mindegyik réteg száraz tészta-lapból, paradicsomos ragúból, besamel mártásból és a sajtokból áll.) Figyeljünk arra, hogy a legfelső rétegre egy picit több sajtot rakjunk.

A lasagne-t lefedjük alufóliával és 30 percig sütjük a 220 fokra előmelegített sütőben. Fél óra sütés után levesszük az alufóliát és további 10 percig sütjük azért, hogy a tetején lévő sajtréteg is megolvadjon...

A lasagne-t még melegen nagyobb kockákra vágva tálaljuk...

Közzétették: Maresch Dánielék

Jó étvágyat kívánunk!

Dr. Arbanász Zoltán

A legrövidebb ima

Egy órája sincs, hogy újból átnyalaztam a tájanatómiát, a Littmann-féle Sebészeti műtéttant. Memorizáltam a régió képleteit, hogy mit szabad és mit nem. Érdekeselek a tájanatómia atlaszok. Az artériák pirosak, a vénák kékek, az idegek sárgák, az inak fehérek. Ráadásul mindegyikhez egy parányi fekete nyílvevő tart, a képlet pontos anatómiai nevével.

Hát ? Persze, így könnyű ! - s majdnem nevetek.

A valóság egészen más, az állandó szívás és törlés ellenére alig látunk a vérmaszattól, s semmi sem emlékeztet az atlaszban látottakra. A kendők által szabadon hagyott kis négyzet semmilyen tájékozási pontot sem nyújt.

Egyedül az anaesthesiológus kolléga helye biztos, többnyire a beteg feji végénél ül vagy áll. Isten kezében vagyunk, a beteg és a személyzet egyaránt...

A bevonuláskor nem szólnak fanfárok, csak néhány készülék zümmögése jelzi, hogy működésre kész. Kölsönösen köszöntjük egymást.

A beteg 75 feletti, az elképzelhető összes betegség birtokában.

Váratlanul szólal meg:

- Mielőtt elaludnék, szeretnék imádkozni! Lehet?
- Persze, csak tessék! - mondom bosszúsan.
- Köszönöm, fiam - s belekezd csendesen.
- Domine ! Ámen ! - mondja e két szót.
- Csak ennyi ? - kérdezem meglepetten.

Január utolsó keddjén jöttünk össze első ízben. Találkozónkat énekekkel, elmélkedő gondolatokkal kezdtük, majd a templomi ládikót felbontva ismertettük az imaszándékokat. A hívek által megjelölt szándékokra ajánlottuk föl rózsafüzér imánkat és a keresztúti ájtatosság elvégzését.

Jézus ígéréteben bízva: „kérjetelek és kaptok”, minden hónap utolsó keddjén este 6 órakor terjesztjük Isten elé kéréseinket. Szeretettel várunk minden érdeklődőt erre a szép, bensőséges közbenjáró együttlétre. Basilea Schlink gondolatával bátorítok mindenkit a csoport életébe való bekapcsolódásra: „Istennek kedve telik abban, hogy velünk jót tegyen. Ő azonban keveset talál, aki ezt hiszi — ezért vannak kevesen azok, akik ezt megtapasztalják.”

Gyenes Edit hitoktató, csoportvezető

- Csak ennyi.
- Uram !.....Úgy legyen !
- Igen, fiam. Ez minden. E két szó közöttieket az Úr úgyis tudja. Tudja, hogy mit mondanék, mit kérnék. Én nem kérek magamnak semmit, de elfogadom, amit Tőle kapok. Tudom, ma Ő vezeti a doktor urak kezét, így nem hibázhatnak.

Mereven állunk, feltartott kézzel.

Talán csak a maszkok mögötti szemüvegek csillognak fényesebben, mint korábban.

- Lehet még egy kérésem ?

- Igen, természetesen. - de már nem vagyok bosszús a késés miatt. Életem legrövidebb, és leginkább hittel teli imáját hallottam egy perce. Gondolatban még kitöltöm a két szó közötti helyet.

- Szeretném elénekelni a legszebb énekünket, ha még tudom, mert nagyon álmosodom.

S, ekkor remegő, halk hangon belekezd a 42. zsoltár első sorába:

- Mint a szép híves patakra, a szarvas

kívánczik,...

A következő sortól az egyik műtősnő csatlakozik:

- Lelkem úgy óhajt Uramra, és hozzá fohászokodok...

A verzzakot már öten fejezzük be:

- Tehozzád én Istenem, szomjúhozok én lelkem. Vajon színed eleiben mikor jutok, élő Isten ?

Egy mély sóhajjal álomba merül a néni .

- Törlést kérek! A szemüvegemre.

Még várok egy percet, hogy összeszedjem magam.

- Ha Isten velünk... Kezdhajjuk!... Kérem intubálni !

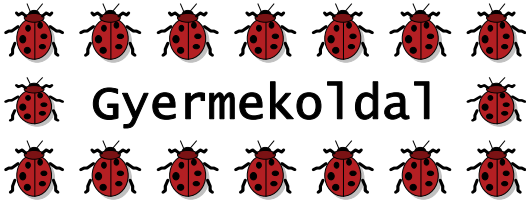
A mi kis Betániánk

Mindannyiunk előtt ismeretes az a szentírási részlet, amikor a betániai Mária és Márta vendégül látta Jézust. Amíg Márta szorgalmasan ellátta a háziasszonyi teendőket, Mária fontosabbnak találta, hogy Jézusra figyeljen és Őt hallgassa. Mária példáját követve, aki a „jobbik részt választotta”, maroknyian mi is összegyűltünk a plébánia Szent József termében, hogy másfél órán át egymás szándékára imádkozzunk.

Január utolsó keddjén jöttünk össze első ízben. Találkozónkat énekekkel, elmélkedő gondolatokkal kezdtük, majd a templomi ládikót felbontva ismertettük az imaszándékokat. A hívek által megjelölt szándékokra ajánlottuk föl rózsafüzér imánkat és a keresztúti ájtatosság elvégzését.

Jézus ígéréteben bízva: „kérjetelek és kaptok”, minden hónap utolsó keddjén este 6 órakor terjesztjük Isten elé kéréseinket. Szeretettel várunk minden érdeklődőt erre a szép, bensőséges közbenjáró együttlétre. Basilea Schlink gondolatával bátorítok mindenkit a csoport életébe való bekapcsolódásra: „Istennek kedve telik abban, hogy velünk jót tegyen. Ő azonban keveset talál, aki ezt hiszi — ezért vannak kevesen azok, akik ezt megtapasztalják.”

Gyenes Edit hitoktató, csoportvezető

Gyermekoda

Balatonszemesei Ifjúsági Találkozó

Immár hagyománnyá vált, hogy minden évbe ellátogatunk a szemesei találkozóra. Idén erre február 9-én került sor. Reggeli órákba indultunk el, elég szép számmal.

Megérkezésünkkor színes programok sora várt minket. Ellátogatott közénk Bőjte Csaba testvér. Nagy érdeklődéssel figyeltük, hallgattuk. A Hit éve kapcsán hallhattunk tőle magvas gondolatokat. Arra buzdított minket, hogy legyen hitünk akkor is, ha kudarok sorát éljük át, tudjunk újra felállni és tovább küzdeni azokért a dolgokért, amik számunkra fontosak. Higgyünk magunkban és álmainkban. Az előadás után adódott lehetőség kiscsoportos beszélgetésre majd vendéglátóink szerény harapnivalóval kínáltak minket. Ezután lesétáltunk a Balaton-partra egy kicsit mozogni. A délután folyamán egy házaspár tanúságtételét hallgathattuk meg. Keresztény hitük megéléséről, annak örömeiről meséltek nekünk. Ezután szentségimádás majd szentmise következett.

Ezt követően hazafelé vettük az irányt. Köszönjük Lóránt atyának, hogy ismét részt vehettünk ezen a programon.

Révész Bettina

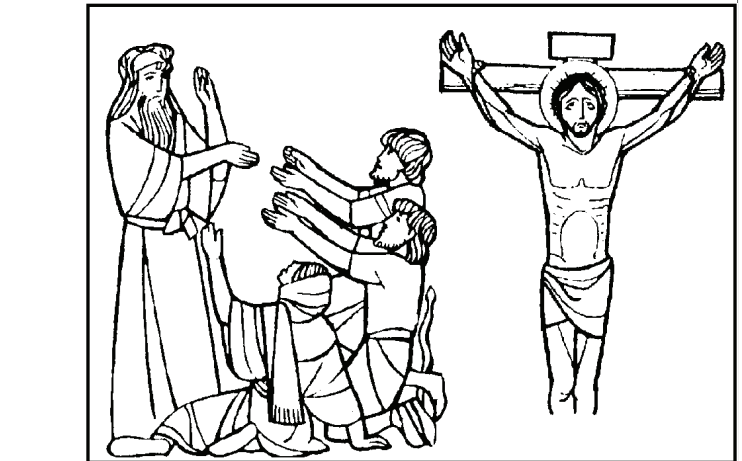
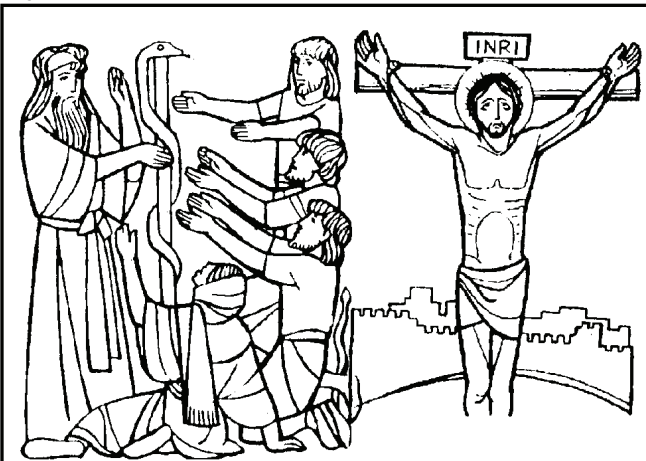
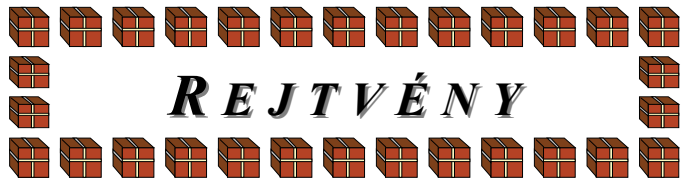
A meghatározások által próbáld megoldani a rejtvényt. Megoldásként a nagyböjti idő másik elnevezését fogod megtalálni, ha a vastagon szedett részben található betűket összeolvasod.

1. Jézus megkísértésének helye.
2. Ide is elvitte Jézust az ördög.
3. HaFia vagy."
4. Az egyik napkeleti bölcs
5. Jézusnak is része volt benne.
6. "Uradat,.... imádd és csak neki

- szolgálj!"
7. "hogya ne üssed lábadat."
 8. Isten küldötte.
 9. Húsvét előtti készületi időszak.
 10. "Az isvan."
 11. "Nemcsak kenyérrel él az
 12. Ami sérti Istent
 13. Amivel kiengesztelhetjük
 14. Hamvazószerdán szórja a pap a fejünkre
 15. „Emlékezz ember:... lettél”

X	X	X							X	X
X										
X	X							X	X	X
X	X	X								
								X	X	X
X										X
X	X					X	X	X	X	X
X	X	X							X	X
X	X									X
X	X	X						X	X	X
X	X	X	X	X						X
X	X	X					X	X	X	X
X	X	X						X	X	X
X	X	X	X					X	X	X
X	X	X	X	X						

„Amint Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy fogják föl-emelni az Emberfiát is, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen. Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Jn 3,14-15) **A két kép között 5 különbség van. Keresd meg őket, és egészítsd ki a hiányos rajzot!**

Tessék vigyázni: a postás nem lát!

Játékosok száma: 4 vagy több fő, és egy játékező, de minél többen játszák annál jobb!

Kellékek: eggyel kevesebb szék, mint ahány játékos játszik

Előkészület: a székeket egy körbe kell elhelyezni és ki kell választani a játékezőt, majd minden játékos választ egy várost, amit majd ő képvisel (ezt a játékező feljegyzi)

A játék kezdetén a játékosok kiválasztják maguk közül az első postást, aki a kör közepére áll és a szemét beköti. A többi játékos körben leül a székekre, majd a postást jól körbeforgatják és kezdődhet a játék!

A játékező feladata, hogy bejelentse, hogy mely városból, mely városba és milyen formába küldtek levelet. Pl: "Levelet küldtek Sopronból Győrbe és a levél békaugrásban ment!"

Ekkor Sopron és Győr képviselői felpattan-

nak székukról és békaugrásban megpróbálnak helyet cserélni, de eközben a semmit sem látó, de annál jobban halló postás megpróbál leülni az ideiglenesen üresen maradt két szék egyikére. (amiről persze fogalma sincs, hogy hol lehet)

Ha a szemfüles postásnak sikerült leülni egy székre, akkor a szék nélkül maradt játékos lesz az új postás!

A levelet számos formában lehet küldeni és egyszerre többet is!

Gazdaságkor tizenkét legnagyobb disznósága

Korunkon Gazdaságkort értem, mely időben a reneszánszsal kezdődött, szellemileg az áldozat irányának megfordításával, köznapian szólva az istentelenedéssel, azaz anyagiasodással, melynek során a gazdaság, mint egyébként fontos emberei tevékenység, elnyelte, és maga alá rendelte a nemzetet, a családot, a vallást, a művészetet, a nevelést, a gyógyítást, vagyis minden egyebet. Más szóval a civilizáció kiszakította magát a kultúrából és leigázta azt. Mindez – a gazdaságkori fordulat – maga az 1. disznóság.

2. A nyílt és burkolt vallásüldözések. Az előbbieket I. Erzsébettől és a Francia Forradalomtól máig száz milliárdnyi mártír vérént ontották, az utóbbiak bedeszékelték az eget, a földhöz ragasztották a gondolkodást és minden magasabb eszmét kiirtottak vagy „meghaladották”, nevetségessé nyilvánították, az istentagadást a tudományos és hivatalos gondolkodásban kötelezővé tették, miáltal az embert egy jól idomított kutya és egy számítógép értelmi és szellemi szintjére helyezték.

3. A valóság leváltása. Az ősi társadalmakat a vallás irányította, Gazdaságkort a pénz, a tudatlanság és az „idióta média” (Carl Bernstein), amely pergőtűz alatt tartja az ember isteni identitását, és az abból eredő erkölcsi, családi, nemzeti, nemi önazonosságát.

4. A kamatszédés megengedése, miáltal a piac egyik szereplője, a pénz egyenlőbb lett a többinél, mivel azok romlanak, avulnak, ellenben a pénz a kamat jóvoltából egyre gyarapszik, és önműködően kiszákmányolja az emberi munkát – értéktelenségi törvény. A termelést állandó növekedésre kényszeríti, ami értelemszerűen a Föld életfontos rendszerének egyre gyorsabb kiéléséhez és szétrombolásához vezet;

5. A pénz, mint alaphazugság képére és hasonlatosságára természetellenes politikai rendszerek, állítólagos demokráciák szerveződtek, polgári/liberális valamint szocialista: nemzeti és nemzetközi jelzőkkel. Mindegyiknek közös alapeleme a pénz zsarnokságának leplezése: kapitalizmus = pénzizmus, világtörténelmileg példátlanul szűk, ellenőrizhetetlen, személyes felelősséget nem viselő hatalmasok elrejtése, a nép kisemmizése saját ügyeiből;

6. A saját nép ellen vívott háborúk: forra-

dalmak és egyre „demokratikusabb” rendszerek bevezetése az emberek kifosztása, kiszákmányolása és elbutítása végett. A szocializmusokban nyílt erőszakkal, a liberális demokráciákban alattomban;

7. A gyarmatosítás. A civilizációs: haditechnikai, pénzügyi fölény eszközeivel a „vadak” rovására, a népek önrendelkezési jogának semmibevétele, pl. Magyarország földarabolása, vagy mesterséges államalakulatok, értsd: feszültségócok szerkesztése világszerte, ami folyamatos pénzügyi, gazdasági és katonai világháborúhoz vezetett a gazdagok és hatalmaskodók javára, a szegények és megalázottak ellen;

8. Rabszolgotartás: amerikai nagybirtokok, Gulág, Gáza, náci és kommunista lágerek százmilliónyi rabbal, a „demokráciákban” szexrabszolgasággal, nemzetközi szervkereskedelemmel, gazdasági, vegyi és ún. kulturális függőségek terjesztésével;

9. Terrorbombázások polgári célpontok ellen: London, Nürnberg, Lipcse, dzsungelek stb., atomtámadások: Hiroshima, Nagaszaki 1945. augusztusában;

10. Tockoje (Szovjetunió, Orenburgi körzet) Sztalin halála után másfél évvel, 1954. szeptember 14-én kísérleti atomtámadás saját terület és egy saját páncélos hadtest, valamint 5000 német? hadifogoly!? és a helyi saját állampolgárok ellen! Legalább 45-50.000 halott.

11. A „politikailag korrekt” hazugságbeszéd kötelezővé tétele;

12. A kultúra, a közösségek fölszámolása, az állam vállalatá, az ember barbivá, fogyasztói hülyévé aljasítása.

Czakó Gábor

Szíriai keresztények megrendítő tanúságtétele

Emberrablók fogságából megszabadult keresztények vallanak szenvedésükről és hitükről, reményükről.

A háború sújtotta Damaszkuszban sok keresztényt hurcolnak fogságba. Ők valóban életveszélyben vannak, csak a hitükre számíthatnak. A francia Oeuvre d'Orient elnevezésű civil szervezet szolidaritási kezdeményezéseivel évtizedek óta támogatja a szíriai keresztényeket. Nemrégiben

közvetettek néhány vallomást arról, hogyan élték meg ezek az emberek a fogságot – ezt ismertette a Vatican Insider.

Az emberrablások egyre gyakoribbá válnak, ezért az emberek még azokon a területeken is rettegésben élnek, ahol egyelőre nincsenek fegyveres összetűzések. Nem mernek egyedül kilépni az utcára, félnek elmenni a munkahelyükre, az iskolába, a templomba. Aki fogságba esik és hazatér, az nem beszél. A civil szervezetnek mégis sikerült egybegyűjtenie néhány tanúságtételt, amelyeket az érintettek nevük titokban tartása mellett a rendelkezésükre bocsátottak.

Az emberrablók az üzlete előtt hurcolták el B. T. 42 éves zöldségkereskedőt, aki szabadulása óta mindenkit bűnbánatra szólít fel, a Szentírásról elmélkedik, mindig a kezében van a rózsafüzér. A 31 éves G. T. is arról vallott, hogy kínszenvedése közben megértette, mennyire értékes kincs a Megváltó Krisztus szenvedése.

A foglyok elbeszéléseiből kiderül, hogy maguk az emberrablók sem mind egyformák. Egy 68 éves hitoktató elmondta, milyen komoly párbeszédet folytatott elrablóival: „Meghallgatták, ahogy az evangéliumról, a felebarát szeretetéről, a megbocsátásról beszéltem, volt, aki jegyzetelt is. Ők is beszéltek nekem az izslámról. Ez a baráti párbeszéd végül közel hozott egymáshoz minket.” Egy másik fogoly ezt mondta elrablói: „Mi nem terroristák vagyunk, hanem forradalmárok, akik a szabadságot, a demokráciát keresik, értsétek meg! Rosszul tettük, hogy harcba bocsátkoztunk, mindenünket elvesztettük a semmiért.”

Vannak olyanok, akik ennek éppen az ellenkezőjét élték meg, akikkel hallatlan kegyetlenséggel bántak. Volt, aki végighallgatta fia megkínzását, Ő így vallott: „Megértettem Szűz Mária szenvedését Fia szenvedése láttán. Bár nagyon félénk vagyok, rátaláltam a szavakra, amelyekkel védelmembe vettem a keresztet, a hitemet. Mária volt a támaszom. De mondjátok meg a keresztényeknek, hogy ebben az országban nincs helyük, el kell menniük innen.”

A tanúságtételeket összegyűjtő szíriai csoport így kommentálta az eseményeket: „...ebből a kálváriából a remény forrásai fakadnak. És ebből a nagy tűzből életre kel az apostolok hite és bátorsága, amely kihunyni látszott.”

Magyar Kurír

Fabiny Tamás

HÚSVÉTI UTAK

Az első a konok hitetlenség útja.

A buzgólkodó pribékek,
mint akik jól végezték dolgukat, hazafelé indulnak.
A véres dárdát fehér gyolccsal törlik le.
Ládikóba kerül a kalapács,
dobozba a fel nem használt szögek.
Útközben betérnek az első csapszékbe egy kupa
borra.

Na, mi történt ma veletek, derék katonák? -
kérdi bizalmasodva a kocsmáros.

Csak a végét mondom, felelt az egyik röhögve,
de ez a legfontosabb.

Azon a huzatos Koponya-hegyen
ma valaki ezt mondta: „szomjazom”]

A kocsmáros ért a szóból,
és vigyorogva nyújtja át a kupákat.

A második a hamis semlegesség útja.

A talányos-taláros ember, Júdea helytartója!

Aki éppen képmutatásával enged teret az erőszak-
nak.

Saját pozíciója és a császár barátsága
erősebb minden észzérvnél és érzületnél.

Elég mosdótál áll-e rendelkezésre,
hogy a mai pilátusok is így moshassák kezüket?

A harmadik a meghasonlás útja.

Júdás útja előbb a templomba vezetett,
ahol kétségbeesett dühvel szórta szét
az árusért kapott harminc ezüstöt.

Pedig még abban a pillanatban is lett volna esély.

Ám nem ismerte föl a menekülés útját,
végleg meghasonlott önmagával.

Utolsó útja, kezében kötéllel,
egy magányosan álló fához vezetett.

Isten őrizzen minket a júdási úttól!

A negyedik az ingadozás útja.

Talán Pétert is megkísértették a júdási végzet gon-
dolatai.

Ám tekintete találkozott Jézus szelíd szemével.

És az egy tömbből faragott, marcona halászember,
a meglett férfi:

újra képes volt sírni.

A Mester utánament az ingadozó tanítványnak,

ismét megérintette a megrepedt kősziklát.

Az ötödik a kételkedés útja.

Igen, ez a Tamásé.

De ő nem a „hitetlen Tamás”, hanem a kételkedő.

Bizonyos helyzetekben

a kételkedés többet ér a gyáva hitnél.

A hatodik a szeretet útja.

Hajnalba asszonyok indultak útnak.

A győztesek még bódult álmukat álmodták,
a vesztes férfiak is

rémülten húzták össze magukat vackukon.

De ők, az asszonyok, elindultak.

Szeretet és részvét vezette őket.

A hetedik a Feltámadott útja.

Lépte csöndes, szinte észrevétlen.

A bezárt ajtón keresztül lepi meg tanítványait.

Szemük láttára jóízűen halat eszik.

A gyász sötétje elmúlt - ez az élet derűje,
a feltámadás öröme.

Azt mondta nekik: „előttetek megyek Galileába”,
vagyis vissza az első találkozások színhelyére.

Ott várja őket.

Kitekintő

Béke

Valami furcsa összehangoló-
dás,

Valami ritka rend –

Széthúzó erők erős egyensú-
lya,

Mély belső bizonyosság ide-
bent –

Bizonyosság arról, hogy élni
jó,

Szenvedni elkerülhetetlen,

Szeretni tisztán: megistenülés,

Meghalni szép –

S a Kifejezést meglegelni mind-
ezekhez,

Megtalálni a felséges Igét:

Az Igét mindezekhez:

A Béke ez.

Orkán ordíthat aztán odakünt,

Robbanhat ezer bomba:
kárba ment,

De kárt nem okozott.

Bent:

Csend.

A Béke itt kezdődik.

Bent:

Csend.

Isten hozott.

Reményik Sándor

Digitális bennszülöttek és bevándorlók

– Beszélgetés Tari Annamáriával

Minden generációnak megvan a maga sajátossága, jellemző problémái. Tari Annamária klinikai szakpszichológus, ismert pszicho terapeuta több könyvet is írt már korunk generációiról, a korcsoportok közötti párbeszéd fontosságáról. Az aktív idősödés és a generációk közötti szolidaritás évéhez kapcsolódóan kérdeztük Tari Annamáriát ezekről a generációs különbségekről, aki március 23-án a Szent József búcsún is vendégünk lesz.

X, Y, Z – a szociálpszichológiában különböző generációk jelölésére szolgálnak. Az 1965 és 1979 közöttiek az X, a 1980-1995-ösök az Y, az 1996 után születettek pedig már a Z generáció tagjai. Az ezek előtti a hajdani „nagygeneráció”, a második világháború utáni baby boom idején, 1946 és 1964 között születettek, akik mostanában érik el a nyugdíjkorhatárt, a náluk is idősebbek pedig a „veterán” vagy „építő” generáció tagjai.

Az egymást követő generációk közötti kapcsolat sosem volt konfliktusmentes, a felnőtt generációk mindig találtak valamilyen kivetnivalót az ifjabb nemzedék viselkedésében – mennyiben más mégis korunk X, Y és Z generációinak viszonya, mi jellemzi korunk generációs konfliktusait?

A generációk kapcsolatában az Információs Kor beköszöntével jelenik meg a fordított szocializáció (amelyben az internetes és mobilkommunikációs tudást a fiatalabbak birtokolják inkább és ők adják át az idősebbeknek), ami átrendezi a korábbi hagyományos tekintély – tisztelet – bizalom fogalmának megszokott tartalmát. Többek között ez az oka annak, hogy nagyon kell figyelniük a korosztályok kapcsolatának alakulására. A mai szülők (X) nemzedéke még egy más korban szocializálódott, nekik elég sok fejtörést okoz, hogyan viszonyuljanak kisebb-nagyobb gyermekeik megváltozott szemléletéhez. Jó lenne, ha továbbra is érvényes segítséget tudnának adni, ehhez viszont ismerniük kell ezt a mai világot, ami sok szempontból keményebb, mint valaha.

A jelenkori társadalomban nagyon fontos szerepet játszik a virtuális élet, az internet, a közösségi oldalak, a blogok, az interneten keresztül folytatódó kommunikáció. Mennyiben formálja ez a különböző korúak viszonyát – összehoz, vagy épp mélyíti a generációk közötti szakadékot?

Az Információs Kor a maga törvényszerűségei mentén halad előre, és a technológiai fejlődés több ponton írja át például a korábban megszokott társas viselkedés szabályait, a kommunikációs jellemzőket, a személyiség intimitáshatárait, az exhibíció (énbemutató), oversharing (megosztás) egyre erősödő tendenciája is sok mindenbe beleszól. A ma már ismerősen csengő „digitális bennszülött és bevándorló” fogalmak is jelzik, hogy az internethasználat mértéke szerint kezdik a kutatók értelmezni a különböző korosztályok magatartását. De én azt remélem, hogy a „szakadék” kezelésére még mindig jó eszköz az offline kommunikáció, a jó érzelmi kapcsolat, a megtartó családi közösség és barátságok.

Az idősödéstől ma mindenki fél, ilyen-olyan eszközökkel igyekszik elkerülni ennek nyomait. A társadalom

idős tagjai manapság sokszor inkább koloncként, mint példaképként és az értékek, a tudás és bölcsesség megjelenítőjeként tűnnek fel. Mikor és miért változott így meg az idősök megítélése?

Ezzel kapcsolatban hadd idézzek Tom Wolfe Amerikai kapcsolat című könyvéből: „A tizenkilencedik század végén és a huszadik század elején az idősök Amerikában azért imádkoztak, hogy »Uram, ne nézzek ki szegénynek«. Kétezerben ez így hangzott: »Uram, ne nézzek ki öregnek«. A nemi vágyat a fiatalsággal azonosították, és a fiatalok uralkodtak. Az öregséggel leggyakrabban fellépő betegség nem a szenilitás, hanem a fiatalkodás volt. A társadalmi ideál azt követelte, hogy az ember úgy nézzen ki, mint egy huszonhárom és úgy öltözzön, mint egy tizenhárom éves. Az egész országban idős férfiak és nők minden alkalomra lezseren öltözködtek: farmernadrágokba, feltűnő színekkel csíkozott edzőcipőkbe, sortokba, atlétatrikókba, zakókba és pulóverekbe bújtak, függetlenül attól, hogy mindez hogyan mutatott előregedett testük lehangoló vonalain, púpjain és a visszeres lábakon” – írta könyvében, amelyben egy amerikai szemével írta le, hogy milyen volt az élet a második évezred fordulóján. Ez hasonlóképpen jelentkezett Európában is – az idősök megbecsülését kikezdté a fogyasztói társadalom a maga médiaüzeneteivel, a látszólagos egészségnevelési kommunikációval, melynek alapvetően az a célja, hogy minél erőteljesebben növekedjen a szépségipar.

Európa folyamatosan öregszik, és az idősök Európában – köszönhetően az orvostudomány fejlődésének és a javuló életkörülményeknek – egyre hosszabb kort élnek meg, miközben úgy tűnik, egy idő után mintha nem lenne szükség rájuk. Az aktív élettől visszavonuló idősök (az egészségügyi és a szociális rendszer egyre nagyobb igénybevételével) fokozódó terhet rónak az országok költségvetésére, de a jelenség nyilvánvalóan feszültséghez vezet az idős emberek személyes életében is. A probléma megoldásának kulcsa az „aktív időskor” lehet, de ennek megvalósítása nem tűnik olyan egyszerű feladatnak. Hogyan lehet ezeket a feszültségeket kezelni, mit tehetnek az idősök, hogy egy bizonyos kor felett is aktív, tevékeny és boldog tagjai maradhassanak a társadalomnak?

Az Információs Korban már nehezebb közös nyelvet találni az idősebb korosztállyal a fiataloknak, olyannyira más világban élnek. Egy nagy azonban még ma is hiteles személy lehet, ha bölcsességét szeretettel adja át, és nem indulat feszül a generációs konfliktusok miatt. A nehézség, azt hiszem, pont abban áll, hogy a technológiai fejlődés ellenére azért az életünk még offline körülmények között zajlik, és ebben az idősebbek tapasztalata nagyon sokat segíthetne, de a fiatal korosztály néha valóban azt érzi: felmenőinek nincs pontos fogalma a mai élet kihívásairól, a szinte állandó szorongásokról, a folyamatos megfelelésről, és olyan jövőképről, amiben a bizonytalanság az egyik biztos jellemző. Egy idősebb ember azért ma még sokszor azt gondolja, a fiatal azért is veszíti el az állását, mert „nem volt elég jó”. Miközben a helyzet az, hogy ennek a tényezőnek sok esetben nincs köze a munkaerő piaci mozgásokhoz.

Milyen módszerek, eszközök segíthetnek áthidalni ezeket a meglévő kommunikációs szakadékokat?

Remélem, nem hangzik sziruposan, de a hitelesség és a megtartó érzelmek (szeretet, tisztelet, figyelmesség) azok a tényezők, amik a legfontosabbak még ma is. Az idősebbeknek meg kell érteniük, hogy a fiatalabbak már egy gyors sebességű világban pörögnek, a fiataloknak meg azt, hogy ettől még vannak olyan dolgok, amiket érdemes meghallgatni...

Prof. Dr. Jobbágyi Gábor

A morál schrizofréniája

18 évvel ezelőtt, egyetemi pályám kezdetén ütköztem először az abortuszkérdés ellentmondásaiba. Több ilyen van, ezért most csak néhányat sorolnék fel. A méhmagzat életét védi a polgári jog, mert élve születése esetén például örökölhet, vagyis végrendelet készíthető egy magzat javára. Védi őt a büntetőjog is; az illegális magzattelhajtás jelenleg is élő tilalmánál a védelem tárgya - többek között - a magzat élete. Vagyis örökölhet, de nem születet meg? Csak az illegális abortusznál védendő a magzati élet, a legálisnál nem? Hogyan lehet ez?

Az orvosoktól megtanultam, hogy az emberi élet a fogamzással kezdődik, s a legális terhesség-megszakítás súlyosan veszélyezteti a nő és jövőbeli magzata egészségét. Ezért a nemzetközi orvostikai normák Hippokratésztől napjainkig szemben állnak az abortusszal. Hogyan lehet akkor, hogy mégis tömegesen végzik az orvosok egy gyógyításra - megelőzésre hivatott állami szervezetrendszer keretében? Hogyan lehet, hogy az élet védelmében a XX. században hatalmas sikereket elért szervezetrendszer hatalmas erővel most az élet ellen fordul?

Hogyan lehet, hogy a népesedési végveszélyben lévő Magyarország - s ma már Európa is - állami engedéllyel, egy állami szervezetrendszer keretében tömegével pusztítja a jövőbeli állampolgárait?

Hogyan lehet, hogy ha a Szentatya mint a század lelkiismerete, bölcs erkölcsi vezetőként a faji diszkrimináció ellen szól, ugyanő a sajtó és modern értelmiség szemében figyelmen kívül hagyható, haladni nem akaró konzervatív, ha az élet védelmében áll ki?

Hogyan lehet, hogy az állam teremt válsághelyzetet a családok pénzügyi helyzetében, amit készséggel meg is old azzal, hogy jutányos áron elpusztítja a család jövőbeli gyermekét? Ráadásul meg is magyarzza az áldozat anyának, hogy ő mennyire "modern", amikor a saját gyermekét elpusztítja.

A kérdéseket még sorolhatnám, de közel 20 évi kutatómunka után sem tudok választ adni egyikre sem. Mégis: az abortusz-kérdéssel megértettem korunkat

és ezt a századot. Az érthetetlen értelmetlenség ugyanis nem egyedi, hanem tipikus.

Tudjuk, hogy a dohányzás évente tízezrek életét követeli. számtalan boltban árulják szép haszonnal Mégis a dohányárut, és ötméteres plakátok biztatnak a dohányzásra. (Igaz, az alján 10 centis betűkkel viszont igyekeznek lebeszélni róla.) Most biztatnak vagy visszatartanak?

Tudjuk, hogy az ember elpusztítja természetes környezetét, életterét. Mégis hatalmas iparágak szakosodnak a természetpusztításra, gondoljunk csak az autóiparra, a vízerőmű építőkre, és erdőirtásokra. Igaz, a környezetvédők felvonulhatnak, élőláncot alkothatnak, mindenki egyetért velük, mégis eltakarítja őket előbb-utóbb a rendőrség.

És hozhatnák még számos ilyen példát. Mi bennük a közös? Hol jelenik meg bennük a morál schizofréniája?

Tudjuk, hogy mit kellene tennünk - mégsem tesszük. Tudjuk, hogy mit nem szabad tennünk - mégis tesszük.

Ha még valaki - vagy valakik tiltakoznak ezen szép új világ ellen, akkor ezeket kirekesztik, leszélsőségesezik, bebizonyítják róluk, hogy akadémikusok kisebbség. Mindez történik rövidtávú gazdasági-politikai előnyökért, pillanatnyi örömeikért, valamiféle célszerűség és hasznosság szolgálatában. "Fölzabáltuk a jövőnket"- foglalja össze Fekete Gyula röviden, kifejezően a folyamatot a Vérem magyar kannibálok című könyvében. Személyében ezért a kiáltó életvédő tevékenységért a legtöbb szitkot kapta a sajtótól, a politikától. Minket is gyakran neveztek militánsnak, szélsőségesnek, Ratkó Anna és Ceausescu hű követőjének, de mondták már ránk azt is, hogy mohamedán fundamentalisták vagyunk.

De hát akkor mit is mondunk mi életvédők, amivel ilyen nagy felzúdulást keltünk? Ilyesmiket:

1.) "Az emberi élet a fogantatás pillanatában kezdődik. A művi abortusz nem kívánatos beavatkozás. A megfogant életnek emberi jogai vannak."

Bocsánat. Ezt Czeizel Endre, Gáti

István, Frenkl Róbert és Vizi E. Szilveszter mondja a Konszenzus az élet védelmében című dokumentumban 1990. május 12-én. De mi is ugyanezt mondjuk.

2.) "A tagok a fogamzástól kezdve a legnagyobb tisztelettel viseltetnek az emberi élet iránt. A szülészek és nőgyógyászok elismerik, hogy az abortusz lealacsonyítja és megalázza az asszonyokat. Az abortusz hatásait vizsgálva megállapítható, hogy életszínvonal emelő hatása nincs arányban az okozott morális, fizikai és pszichológiai károsodásokkal."

Bocsánat, ezt a 75 országban 350.000 tagot számláló Életet Tisztelő Orvosok Világszövetsége mondja. De mi is ugyanezt mondjuk.

3.) "Az emberi életet a fogamzástól kezdve a legteljesebb tiszteletben tartom, fenyegetés hatására sem fogom orvosi tudásom az emberiség törvényeivel szembenálló módon felhasználni."

Bocsánat. Ez a Genfi Deklaráció néven ismert 1948-ban elfogadott Nemzetközi Orvosi Eskü szövege. De mi is ugyanezt mondjuk.

4.) "Tudatában vagyunk az emberi életvédelem szükségességének a megtermékenyítéstől kezdve. Az emberi embriót megilleti az élethez, a családhoz, és a genetikai identitáshoz való jog és az emberi személyiségvédelem."

Bocsánat. Ezt az Európa Parlament 1989-es Casini Határozata tartalmazza. De mi is ugyanezt mondjuk.

5.) "Minden személynek joga van arra, hogy életét tiszteletben tartsák. Ezt a jogot törvény védi általában a fogamzás pillanatától. Senkit nem lehet életétől önkényesen megfosztani."

Bocsánat. Ezt az Emberi Jogok 1969-es Amerikai Egyezménye mondja. De mi is mondjuk.

6.) "Az abortusz esetében azonban nem személytelen kockázatról, hanem előre meghatározott egyedi élet szándékos kioltásáról van szó. Biológiai (főleg genetikai) szempontból az egyedi emberi élet nem a születés és a halál, hanem a fogantatás és a halál közötti egységes folyamat. A változások abba az irányba tartanak, hogy az ember fogalom a magzatot is felölelje." Bocsánat. Ezt a magyar Alkotmánybíróság mondja 1991-es, első abortuszhatározatában. De mi is ezt mondjuk.

Mi akkor a baj velünk? Miért vagyunk szélsőségesek militánsok, mohamedán fundamentalisták.

Mert valamit hozzáteszünk.

Megkérdezzük: ha ez mind igaz, tisztelt magyar politikusok, jogalkotók, egészségügyi vezetés és szülésznőgyógyászok, akkor miért pusztítottak el az elmúlt néhány évtizedben 5. 200. 000, fejlődésben lévő emberi életet? S miért pusztítanak el továbbra is naponta 300-at. Ha igazat állítanak a deklarációk, a határozatok, az alkotmánybíróági döntések, akkor hagyják abba az egészet!

Hát ez itt a botrány. Ettől lesznek az 5. 200. 000 abortuszt lehetővé tevők, védelmezők, és végrehajtók szelídek, toleránsak és humánusak. Mi pedig, akik a teljes törvényesség talaján, a demokrácia szabályai szerint könyveket, cikkeket írunk, előadásokat tartunk, törvényhozáshoz és bíróságokhoz fordulunk "militánsok" és "szélsőségesek" leszünk. Ez hát a huszadik század. Ez a mi korunk.

Van azonban olyan is, amit mi nem mondunk.

"Az abortusz lehetőségét vagy tilalmát nem az élet kezdete dönti el." (Kérdésünk: hát akkor mi?) "Egy orvos akkor tehet legtöbbet egy terhesség-megszakításra jelentkező nő érdekében, ha minél korábban végzi el." "a fogamzásgátlás hibáiból eredő "baleseteket" (Figyelem! Az emberi élet itt mint "baleset" jelenik meg!) a nem tervezett és nem kívánttá váló terhességek okozta krízishelyzeteket megfelelő segítő megközelítés, elemzés és krízisintervenció után, illetve az európai és világegyezményekhez, a "Ne ölj" parancs relatív értelmezésével a biztonságos abortusz tolerálásával ajánlatos kezelhetővé tenni." (Nagyon figyelemre méltó gondolat egy jogász szeméből a "ne ölj" parancs relatív értelmezése. E szerint abszolút relatív az, hogy kit, mikor és miért ölhetünk meg!) Ezt a magyar szülész és nőgyógyászok mondják 1992-es "Esztergomi ajánlásukban" mely megjelent a Magyar Nőorvosok Lapjának 1992-es augusztusi különszámában.

Igen. Ez a "Na és" világa. Az emberi élet a fogamzással kezdődik? Na és; essünk túl a magzat elpusztításán minél gyorsabban, mert ezt kívánja tőlünk a politika, a környezet, és mi ebből élünk. Na és? Nem tagadhatjuk a "Na és" világa uralkodik. Volt miniszterelnökünk, mikor szemére vetik a Parlamentben, hogy tagja volt az 1956-os forradalmat és szabadságharcot leverő fegyveres különítménynek - amely áldozatok ezreit követelte, s a forradalom kitörésének napjaként nemzeti ünnep - zsebre dugott kézzel közli az egész országgal "Na és?!" Évente tízezrek halnak meg a dohányzástól. Na és? Hasznot hoz az államnak, a termelőnek, kereskedőnek, és egy ideig még "élvezi" az áldozat is.

A "Na és" világa uralkodik, amely a modern civilizációt halálra ítéli. Ha egy társadalom, egy civilizáció szembefordul saját erkölcsi, jogi, orvosi alaptételeivel, akkor az elpusztul. A skizofrén morál hozhat pillanatnyi hasznot, előnyt, biztosíthat az uralmon levőknek elképzelhetetlen jólétet - pusztuláshoz vezet. Korunkban a halál civilizációja küzd az élet civilizációjával - mint ezt II. János Pál az Élet Evangéliuma című enciklikájában kifejti. Napjainkra is érvényesek mártír költőnk Radnóti Miklós szavai;

*Oly korban éltem én e Földön,
mikor az ember úgy elaljasult,
hogy önként kéjjel ölt, nemcsak parancsra,
S míg balhitekben hitt, s tajtékozott téveteg,
Befonták életét vad kényszerképzetek.*

A halál időpontja ma még bizonytalan, de a bekövetkezése

már biztos. 20-50-100-300 év? Nem tudhatjuk. Számos példa van előttünk; így roskadt össze például a saját erkölcsi rendszerével szembenálló Római Birodalom. S így élték túl a Római Birodalmat a gyökeresen más erkölcsöt valló keresztények.

Igen, úgy kell élnünk, cselekednünk, mint a római világ keresztényeinek. Az uralkodó világ erkölestelen materializmusával, erkölcsöt, hitet, egy más világot kell szembeállítani. Reméljük keresztre feszítés nem lesz, bár ez sincs kizárva.

S akkor 20, 50, 100, 300 év múlva a felhőkarcolók, személyautók, számítógépek, TV dobozok és Coca-colák romhalmaza alól valószínűleg az életvédők, környezetvédők, nem dohányzók, hívők és társaik másznak majd elő, s létrehoznak majd megint egy olyan világot, ahol nem a tudathasadásos erkölcsiség uralkodik. Vagyis azt fogjuk tenni, amit lehet, s nem fogjuk azt tenni, amit nem lehet. A tanácskozás társzervezőjeként Andrasofszky Barna főorvos úr, a Magyar Egészségügyi Társaság elnöke előzőleg azt kérte az előadótól, hogy "rakják el késeiket". Nekünk, életvédőknek nincsenek késeink. A mi eszközünk a szó, az

írás, a békés cselekvés. A kések, a szikék, kaparókanalak a szülésznőgyógyászoknál vannak. Teljesen egyetérték a főorvos úrral, ezért én is azt kérem, hogy legyen béke: tegyék el a késeiket, szikéiket, méregtablettáikat és a többi ötletes, magzatölő eszközt! Már hétfőn kezdjek meg a leszerelést - az abortusz eljárásban!

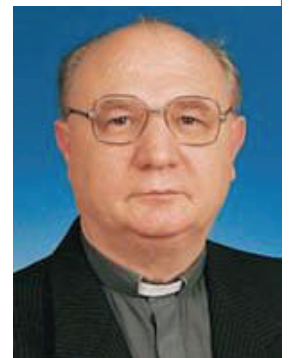
**Elhangzott az Alfa Szövetség, a Magyar Egészségügyi Társaság és a Pacem in Utero Egyesület szervezte Az orvos és az abortusz című konferencián 2000. március 3-án. A szerző a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Karának egyetemi tanára, a Pacem in Utero Egyesület elnöke.*

Nagyböjti lelkigyakorlatunk vezetője

Lőrinczy Ferenc atya

Született Budapesten, 1935. június 20., szentelték Vácott, 1963. június 23., inkardinálva a főegyházmegyébe 1993.

Hitoktató Hetényegyházán 1963–65, Lajosmizsén 1965–66, Jászkarajenőn 1966–68, Vecsés-Andrássy-telepen 1968–69, Kunszentmiklóson 1969–71, Hatvan-Óplébánián 1971–72, Kecskemét főplébánián 1972–75, Bp.-Soroksár főplébánián 1975–77, adminisztrátor Nóg-rádsápon 1977–78, Csongrád-Piroska plébánián 1978–79, kisegítő lelkész Bp.-Pestszentlőrinc-Szemeretelepen 1978–82, Bp.-Pestszenterzsébet-Kossuthfalván 1982–85, Bp.-Újpest főplébánián, 1985–91, Edmontonban (Kanada) 1991–92, Fóton 1992–93, Bp.-Pestszenterzsébet-Kossuthfalván és Kakastón 1993–2010. Nyugállományban 2010. augusztus 1-től.

Életünk végéig tanulni

Középkor, időskor/öregkor vajon mikor kezdődik? Negyvenezer embert kérdeztek meg erről a britek egy Európára kiterjedő felmérés keretében. A fiatal-ság 35 éves korig tart, az időskor/öregkor pedig 58 évesen kezdődik, a közte lévő 23 év pedig a középkorúság időszaka legalábbis a britek szerint. Természetesen a válaszokat a megkérdezettek kora, neme és a nemzetisége befolyásolta.

Nem a ráncok, az őszülő vagy egyre gyéresebb „hajkorona”, hanem a testi-lelki-szellemi egészségünk árulja el idős korunkat. Azt olvastam, hogy akkor kezdünk öregedni, amikor egy-egy helyet, emberhez nem tudunk alkalmazkodni, amikor nem akarunk változni, függetlenül attól, hogy ötvenévesek vagy hetvenévesek vagyunk. Nem ritka azok száma, akik ötventől hatvanötig (vagy még tovább) a nyugdíjas korra „várva” csak vegetálnak: a nők az unokákról álmodoznak, a férfiak a semmittevésről, az eljövendő évek nyugalmaról. Közben ki tudásban, ki kedvben, ki egészségben épül le, amíg így takaréklángon ég. Mert aki nem fejlődik, az visszafejlődik. Aki nem gyűjti a pozitív élményeket, annak könnyen kedvét szegik az élet szürke hétköznapijai, nehézségei.

Van, aki idős korában - tudatosan vagy nem - egyre téltlenebbé, passzívabbá válik, kerül a társaságot. Szándékosan kitér a kommunikáció elől, a problémás helyzetekből elmenekül, fásasztja a

szomszédja, és még az unokákat se szívesen fogadja. Időskorban hangsúlyosabbá válik pozitív vagy negatív jellemvonásunk. „Többet tanultam a hibáimból, mint a sikereimből” - mondta Sir Humphry

Davy angol kémikus. Ha nem akarunk mindenkit elmarni a környezetünkől, fokozottabban ügyeljünk a viselkedésünkre, sőt változzunk is meg! Ez csupán akarat, lelkielő és elhatározás kérdése. Tartsuk szem előtt a céljainkat és tiszteletben mások igényeit. Törekedjünk az együttműködés kialakítására. Sikerül is, ha beszélgetőtársunk szemébe nézünk, és figyelmesen hallgatjuk. Őszintén mondjuk meg, mit gondolunk és érzünk, merjük visszautasítani a vállalhatatlan kéréseket. Ha nem világos valami, nem szégyen rákérdezni, ahelyett, hogy kijelentenék: Hülyeség, ezt még soha nem hallottam stb.

Az idős ember a maga életét tervezze, élje, jövőjét ne csak gyermekeire és unokáira építse. Természetesen, ha valamiben a segítségét kéri, ne utasítsa őket vissza, de engedje meg nekik, hogy önálló felnőtté, felelős szülővé, érett házasfélként váljanak. „A bölcs nagyszülők lényéhez nem csak az ifjúkori meggondolatlanságok megértése tartozik, de az éber érdeklődés is, hogy ne utasítsák el eleve az újdonságokat azért, mert nincs tudomásuk róluk, hanem előbb figyeljék meg őket. Számítatlan újítás van, amely a régebbi szokásokhoz viszonyítva igazi haladást jelent, például anya és gyermeke együtt a gyermekágyban, az első életévben járó kisbaba szobatisztaságra való idomításának elutasítása, a gyerekek barkácsolásra való nevelése... A bölcs nagyszülők nem lamentálnak, okítanak örökké, hanem készek életük végéig tanulni, az újdonságok konstruktív értékét kipihatólni. Így lehetnek igazán szívesen látott vendégek gyerekeik és unokáik

házánál.”

(Christa Meves : Nagyszülők ábécéje. Agapé, 2001.156-157.)

Miért kellene változtatni életvitelünkön hatvan-hetvenéves korunkban? Mert Jézus azt az embert nevezi bölcsnek, aki nem elégszik meg tanításának hallgatásával, hanem azt tettekre is váltja. Ehhez azonban fel kell számolni egyes szokásainkat, és elindulni abba az irányba, ahová ő hív. Különben, ha ragaszkodom a lelki tétlenséghez, nem tudom elfogadni Isten ajándékát, a Megváltót, megváltó örömét.

Sokan mondogatják, a „templomba járásra” nyugdíjas korokban lesz idejük. Természetesen nehezen vállalja a keresztény életet az, akit napról napra a Szulejmán szultán című török sorozat bonyodalmait kíséri akkor is, amikor : gyermekei, unokái hetente, havonta meglátogatják, vasárnaponként pedig a szentmise helyett inkább a (bolha) piacra jár. Ha kellemetlen sok-sok év után belépni a templomba, megtörhetjük a jeget úgy, hogy a templomba járó szomszédunktól, ismerősüinktől megérdeklődjük, mikor megy misére, s megkérjük, jöjjön be értünk. Így talán bátrabban szánjuk rá magunkat, hogy hosszú távollmaradás után belépünk Isten házába. Ott köszönjük meg, hogy ennyi évig várt ránk, és adjunk hálát, hogy most ismét vele lehetünk. Fokozatosan barátkozzunk meg keresztény testvéreinkkel, és kapcsolódjunk be a plébániaközösség életébe. Ne mások hibáit figyeljük, hanem azon fáradozzunk, hogy mi tegyünk valami jót, és kérdezzünk meg másokat is, hajlandók-e valamiben segíteni. Mindig az együttműködésre, építésre törekedjünk. Tegyük félre minden sérelmet, emléket, véleményt, ami gátol ebben. Ilyen lelkülettel tervezzük nyugdíjas éveinket.

Átvétel a Hitélet c. folyóiratból

Te melyik kutya vagy?

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy templom, abban pedig egy terem, melynek minden falát tükrök borították. Történt egyszer, hogy egy kutya eltévedt ebben a templomban, és addig bolyongott, míg végül ebben a teremben találta magát. Ahogy hirtelen megpillantotta ezer tükörképét, morogni és ugatni kezdett vélt ellenfeleire. Ám ezek ezerszeresen vicsorogtak és ugattak vissza rá. Erre az eltévedt eb még dühöttebben reagált, míg végül belepusztult

ádáz örjögésébe.

Telt-múlt az idő, s egyszer egy másik kutya keveredett az Ezer Tükör Termébe. Őt is körülvette ezer tükörképe, csak hogy ez a kutya boldogan csóválni kezdte a farkát - mire az ezer tükör-eb szintén örömteli farkcsóválásba kezdett. Ez a kutya végül jókedvűen és megerősödvé hagyta el a templomot.

Senki sem fogja megtudni, de te azért tedd fel a kérdést magadnak: az első vagy a második kutyára hasonlítasz-e inkább?

Csak a Himber, akiket minden szempillantásnuszra emlékor újabbak követnek. Csillogó szem, a hírekre habokban lubickolók vagy száraz már nem. Alhajjal kapálózok, mind esély nélkül az árral szemben. Mind rám agyféltekéim nézett, mind valamit kiáltott, a firközi völgyben gyelmemért küzdött, mielőtt elragadta szemem előtt a folyam sodrása, a vízesés robaja. És én csak bámultam a rettentő folyamat, egyre szomjasabban. Ébredés. Csend. Rádió bekapcs.

száguldó folyam partján eszméltem kiszáradva, mint aki a Mátrixból ébredt. ,
Az ezer csatorna táplálta hatalmas víztömeg rettenetes robajjal száguldott egy vízesés felé. Sodró hullámaiban, míg a szem ellát, emberek. Élők és holtak, önként fejest ugrók és a vízbe vetettek. Millió felbukkanó és elmerülő em-

ber, akiket minden szempillantásnuszra emlékor újabbak követnek. Csillogó szem, a hírekre habokban lubickolók vagy száraz már nem. Alhajjal kapálózok, mind esély nélkül az árral szemben. Mind rám agyféltekéim nézett, mind valamit kiáltott, a firközi völgyben gyelmemért küzdött, mielőtt elragadta szemem előtt a folyam sodrása, a vízesés robaja. És én csak bámultam a rettentő folyamat, egyre szomjasabban. Ébredés. Csend. Rádió bekapcs.

*Add, Uram, hogy a hírekben meghalljam, amit fontos meghallanom.
A fegyverropogásban a*

*gyermeksírást, a beszédektől a gyomorkorgást.
Add, hogy a hírekben észrevegyem, amit fontos észrevennem:
A tűzijátéktól a csillagokat, az albínó kengurutól a kóbor kutyát.
Add, hogy a hírekben meglásam, amit fontos meglátnom.
A tömegben az arcokat, az arcokban Téged.
Add, Uram. hogy megtaláljam, amit fontos megtalálnom.
A hírek közt a történést, a folyam mellett a forrást.*

Gáncs Kristóf

Tóth Árpád

KRISZTUS-KÉPRE

**Szelíd gyermek, mért készitetsz, hogy megállják,
Felém mért nyújtod nyájasan kezed?
Szívem, mely mindig későn érkezett,
Szelíd gyermek, lásd, lomha, furcsa, bágyadt.**

**Leomlanék csókolni jászológyad,
Mint ki mirhát hoz, s kit csillag vezet,
De lásd, a mirha s csillag elveszett,
És eltemettem minden drága vágyat.**

**Álomsereg víg Fáraója voltam,
S szép katonáim zengő csodasorban
Vittem dörén, amerre örvény tátong.**

**S most itt vagyok, szelíd szavadra vágyva.
Mert nem maradt más bennem, csak a gyáva.
És gúnyolódnám, s ajkam halk imát mond...**

Celebek

Köszönjük nektek, drága celebek, hogy minden reggel biztosítok arról, hogy világunk még mindig olyan egyszerű, primitív, szellemtelen, mint amikor aludni tértünk. Amíg rólátok hallunk, addig nem a háborús hírek, éhezés, rabszolgatartás, tömegszerencsétlenség, természeti pusztulás a téma, csak a ti sekélyes életetek.

Köszönjük, hogy megtudhatjuk, amikor felszedtek magatokra néhány kilót, amikor átmentek az utca másik oldalára újságot venni, amikor kimentek a strandra, amikor máshogy viselitek a frizurátokat, mert ilyenkor arra gondolunk, milyen jó nekünk, hogy nem követnek minket buta újságírók, szerencsétlen pillanatainkra éhes fotósok, meg egyáltalán milyen jó,

hogy békében élhetjük az életünket.

Örülünk, amikor látunk titeket nyilatkozni, mert büszkék leszünk arra, hogy nem is olyan alacsony szintű az olvasottságunk, a beszédstílusunk szinte kifinomult, szókincsünk jóval nagyobb a tiéteknél, és általában egész túrhetően gondolkodunk a világ dolgairól.

Hálásak vagyunk, amikor valami csúnya dolog történik veletek, mert ilyenkor megnyugszunk, hogy a mi életünk nagyjából rendben van. Tényleg fontosak vagytok nekünk, támaszai vagytok életünknek, csak.....csak az a baj, hogy tudjuk, hogy ez az egész csak átverés, és őszinte pillanatainkban be is valljuk magunknak, hogy életünk éppen olyan jelentéktelen, mint a tiétek.

És a magunk erejéből nem is tudnánk sokkal értékesebbé tenni. Kábé annyit ér, mint egy elveszett drachma, vagy mint egy elkódorgott bárány.

Koczor Tamás

Egy spanyol, nem hívő alpinista lány útja Istenhez

Szerette a hegyeket, természetet, a szabadságot, s egy hátizsákkal járta a világot, mászta a hegyeket. Időnként megállt, dolgozott, hogy legyen pénze a továbbutazáshoz és indult is tovább. S bár nem kereste Istent mégis rátalált.

„Hagytam, hogy közeledjenek, akik azelőtt nem kérdeztek; hogy megtaláljanak, akik nem kerestek. Íme, itt vagyok! Íme itt vagyok! - így szóltam a nemzethez, amely nem hívta segítségül a nevemet. (Iz. 65,1)

Hogyan? Elindult, hogy az Őrt, ami a lelkében volt betöltse. Arra gondolt először, hogy a természet tölti majd azt be, mert azt érezte, hogy ott valami van. Mászta a hegyeket, de az Őr még mindig ott volt, szerelmes lett, s akkor azzal a személlyel próbálta azt az Őrt betölteni, de az megmaradt. Arra gondolt akkor, hogy sebaj, más vidéket, más embereket kell megismernie és akkor majd... Így elkezdte róni a világot, de az Őr csak egyre mélyebb és mélyebb lett.

Útközben viszont sok ideje volt elmélkedni. Észrevette azt, hogy mi lényeges az életben és mi nem. Észrevette, hogy a természetén kívül még a szeretet az, amiben van valami, ami betölti a lelkét, így elhatározta, hogy megpróbál jobban szeretni, minden nap egy picivel többet.

Világjárása során látta a nagy nyomort is és azt, hogy mekkora szükség van segítő kezekre és arra a következtetésre jutott, hogy ez az amiért érdemes élni. Odaadni az életét másokért. Így amikor visszaérkezett Spanyolországba, akkor csatlakozott egy Ruandába induló csoporthoz. Pár hete ismerte csak őket, szerzetes nővérek voltak, akik orvosi ellátást akartak kiépíteni a helyi lakosságnak. Ekkor még esze ágában sem volt szerzetesnek lenni, hiszen még hinni sem hitt. A terve az volt, hogy ő az élete hátralevő részét Ruandában fogja tölteni, s amikor már megismeri a környéket, körülményeket akkor folytatja a saját útját. Éppen ezért repülőjegyet is csak egy irányba vett.

Ruandában rengeteget dolgoztak, nagyon sok beteg jött nap mint nap. Sokan meg is haltak, s sokszor kérték őt a haldoklók, hogy imádkozzon értük. De hova, kihez imádkozzon az aki nem hisz? Ráadásul azt érezte, hogy mindaz, amit megtesznek, nem elég, sokkal többre lenne ezeknek az embereknek szükségük. Bármennyire is adják magukat oda teljesen az csak porzsemnyinek tűnt. De hogyan, miből lehet többet adni?

Hivatás - Isten nyomában - Alpinistából szerzetes

Aztán egy napon minden megváltozott. Bekerült egy kislány a kórházba, akinek szörnyű élete volt, anyukája prostituált volt és borzalmakkal a háta mögött került oda. Nem ő volt az egyetlen gyerek ott, de vele, bár nem beszélte a helyi nyelvet azt érezte, hogy kialakult valamilyen különleges kapcsolat. S ekkor a kislány meghalt. Ez volt az a pillanat, amikor találkozott önmaga legmélyével. Kiborult, hogy mi értelme volt egy ilyen életnek?? Bement a kápolnába, ahová a nővérek jártak és ott volt ezen tűnődve, még mindig zaklatottan azt gondolta, hogy ennek így semmi, de semmi értelme nem volt. A kislány szenvedésre született és a végén meghalt. Ugyanakkor azt is érezte, hogy ezzel a kislány életének nem volt vége, mert valahol legbelül érezte, hogy valahova elment. Így azt mondta neki, hogy vigye őt is magával, ő is oda akar jutni és ez volt az a kegyelmi pillanat, amikor megérezte Isten jelenlétét, a békét és érezte, hogy a kislány valami olyasmit mond neki, hogy miért érez így, amikor ő nagyon jól van. Innentől kezdve hitt, mert mélyen megtapasztalta Isten jelenlétét. S visszatekintve megértette, hogy a kislány életének értelme az volt, hogy őt hitre vezesse. Ezért született meg.

Innentől már tudta, hogy Isten van, de nem tudott mit kezdeni azzal, hogy a nővérek ott ülnek a tabernákulum előtt és imádják Istent. Mert az az Isten, akit ő akkor megismert, hogyan is férhetne be egy ilyen kicsi helyre? Ez a küzdelem időszakát hozta neki sok sírással, mert innentől már küzdött a hitért, azért, hogy megérthesse és megismerhesse azt, aki megmutatta neki magát korábban.

Most már tudta, hogy Isten van, tehát elindult azon az úton, ami által megismerheti Őt. S mivel azok között a szerzetesek között találkozott Vele, ezért logikus volt, hogy közöttük folytatja a keresését is.

Kilenc hónapot töltött Ruandában, miután hazajött, hogy megkezdje Spanyolországban a noviciátusát egy hét fős közösségben.

Nagy változásokat nem hozott neki ez a döntés, mert már korábban is mentes próbált lenni a felesleges dolgoktól, s megtanult egy hátizsákkal élni. Inkább könnyebb dolga lett, mert nem kell a ruhák között válogatnia reggelente, hogy mit vegyen fel. És a szabadság? Ami annyira fontos volt neki? Rájött arra, hogy fontos Isten gondviselésére bízni az útját, Ő az, aki irányt ad neki.

Kötéltáncos

Jézus a következő képet mutatta nekem. Az életünk olyan, mint amikor a kötéltáncos fent van a kötélen.

Alatta a mélység, kezében a bot amivel egyensúlyozik és a kötélen végén szemben ott áll Jézus. Jézus a következő magyarázatot fűzte hozzá: A kötéltáncos te vagy, a mélység a világ, a bot pedig a hit. A kötélen pedig az élet.

Ha a mélységet nézed, lezuhansz. Ha a botot, ami a hit, szintén. Az egyedüli mód, hogy eljuss hozzá, ha kezdedben a bottal folyamatosan rám koncentrálsz. (Marino Restrepo)

INTERNETES FILM — AJÁNLÓ

A Hídmester c. feliratos cseh film (2003)

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=OOctRUafCV5w#

Március 31.- Húsvétvasárnap „Megmutatta nekik a kezét”

„...Jézus... megmutatta nekik
a kezét...” (János 20,19-20)

Dr. Paul Brand, egy zseniális sebész, aki az indiai Vellore Keresztyén Orvosi Egyetemén dolgozott, ezt írta: „Majd minden nap csodálatos kezekkel dolgozom... ám az évben egy nap különleges jelentéssel bír... Amikor az egész világ a Nagyhetet ünnepli... én Jézus kezein gondolkodom... azok a kezek, amelyek annyi jót tettek, egy napon át lettek szegezve egy durva vassal... a római kivégzőosztag emberei keresztülszúrták a csuklón, épp a kéztőcsontnál, ahol az ujjakat mozgató inak haladnak és a középső ideg... ez a kezét megbénította, és karomszerűen összerántotta, Jézus pedig nem kapott semmilyen fájdalomcsillapítót... Később az egész testsúlya kezeire nehezedett, így még több szövet roncsolódott, és még több vért veszít-

tett. Volt vajon valaha ennél kétségbe ejtőbb kép? A tanítványok, akik abban reménykedtek, hogy ő a Messiás, elbújtak a sötétben és szétszéledtek." Ám nem ekkor látuk utoljára Jézus kezeit! A Biblia azt mondja: „...amikor beesteledett, a hét első napján, ott ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt közepén, és így szólt hozzájuk: "Békesség néktek!" És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok megörültek, hogy látják az Urat." Dr. Brand így folytatja: „Jézus úgy döntött, hogy kezein lévő sebei örökre emlékeztessék az itt töltött időre. Ezért hiszem, hogy Isten hallja, és megérti fájdalmunkat... mert megtartotta azokat a sebhelyeket, mint a megsebzett emberiség maradandó képmását. Ő tudja, hogy milyen az élet a földön, mert járt itt. A kezei bizonyítják.” Vidd hát sebeidet ma Jézushoz, és engedd, hogy meggyógyítsa testedet és lelkedet!

Fény és ragyogás

Istennel szeretnénk folytonosan szövetkezni, miként erre lelki vágyódásunk készlet bennünket. Lelkünk két utat állít elénk. Különbözőek, ám a cél mégis egy. Az első út az Istennel való egyesüléshez a megismerésen és a szereteten keresztül vezet.

A megismerés maga az egyesülés. Megismeréssel hatolunk be a dolgokba, és vonjuk őket magunkhoz, ily módon sajátunkká formálódnak, életünk egy részévé alakulnak. A szeretet is egyesülés. A vágy azonban nem marad csak vágy, hanem egyesülés a szeretettel. Amennyire szeret valamit az ember, annyira tekintheti is a sajátjának.

Ennek a szeretetnek különös arculata van. Szellemi szeretet. Ám a megnevezés egy másik fajta szeretetre is vonatkozik, amelyről később szólunk. Tudjuk, a szeretet nem a nyugvó létben társul az egyesüléshez, hanem a mozgásban, az értelemben és az érzésekben.

Létezik-e külső szemléletes eszköz, valamilyen szimbólum? Természetesen van. Mégpedig egy csodálatos jelkép: a fény és az izzás.

Íme, a gyertya milyen sugárzó lángolás.

Szemünk látja a fényt, beemeli értelmünkbe, egyé válik velünk, mégsem nyúltunk hozzá. A láng visszamarad önmagában, amint a szem is, és mégis egy bensőséges társulás megy itt végbe, amelyről kijelenthetjük, hogy telve van tiszteletadással és tisztasággal. Minden érintés és kapcsolat nélkül, pusztán a tiszta látásban valósul meg.

Mélyreható, valódi kép az egyesülésről, amely Isten és a lélek ismeretéből jön létre. „Isten az igazság” - olvassuk a Szentírásban. Aki megismerte az igazságot, tudatosan is birtokolja azt. Isten azok lelkében lakozik, akik az igazságnak megfelelően gondolkodnak róla. Ennek következtében „Istent megismerni” annyi, mint vele egyesülni, miként a szem is egyesül a lánggal, szemlélve a fényt.

A lánggal azonosulunk a hő közvetítésével is. Érezzük az arcunkon, kezünkön. Érzékeljük a meleget, a láng viszont érintetlen, hiánytalan.

Ez a szeretet: egyesülés az Isten-lánggal a hő közvetítésével, hozzá sem érve. Mivel Isten a jóság, és aki a Jóságot szereti, annak lelkében ott a Jóság. A jóság annyira az enyém, amennyire szeretem, annyira tartozik hozzám, minden érintés nélkül. „Az Isten szeretet - mondja Szent János -, és aki megmarad a szeretetben, Istenben marad és Isten öbenne marad” (Jn 4,16).

Ismerni Istent és szeretni annyi, mint vele egyesülni. Az örök élet maga lesz a látás és a szeretés. Ez nem azt jelenti, hogy sóvárogva dermedten fogunk állni, hanem legmélyebben elmerülve, izzón áthatva.

A fentiekben már észleltük, hogy a láng a mi lelkünk szimbóluma, ezáltal megértjük a benne lakozó Isten jelképét is, „mert Isten világosság, és nincs benne sötétség”. Miként a láng fényt sugároz, úgy Isten igazságot. A lélek belélegzi az igazságot, ezáltal egyé lesz a lánggal. Aki szereti Istent, az egyesül is vele, miként szemünk szemléli a fényt, és ebben egyé lesz a lánggal, amint kezünk és arcunk a fényvel.

Mindazonáltal a fény megmarad önmagában érintetlenül, tisztán, nemesen. Istentől is így szól az írás: „hozzáférhetetlen fényben lakik”. Ő, te láng, ragyogsz és melegítesz - jelképe vagy az élő Istennek!

Félreérhetetlen és egyértelmű számunkra a húsvéti gyertya: a nagyszombati megáldással Krisztus jelképévé válik. Amikor a diakónus a lángot örvendezve „Krisztus világosságának” hirdeti, meggyújtva róla a templom gyertyáit, hogy mindenütt az élő Isten világossága és fénye világosodjék és ragyogjon.

Romano Guardini

Fordította: Gergely Gizella

Körmeny Zsuzsanna

H ö h a h a

Egy csepp közélet

Mivé dagad még az egyetemisták lázadása, nem tudjuk. Az mindenesetre biztos, hogy a HaHát egy amerikai kampányszervezet készíti föl az Orbán-kormány elleni támadásra. Ezt kissé butuskán azonnal be is ismerték, nyilván büszkék rá. Az azért többünket érdekelne, ki pénzeli a Hallgatói Hálózat amerikai szakemberekkel létrehozott kormányellenes gyorstalpalóját.

Gondolom, nem saját ösztöndíjuktól dobták össze a külföldi stratégiák munkadíját, s nem is abból, hogy közösen nem fizettek be a menzára. (Ha ugyan ott esznek, és nem egy Szemlőhegy úti elegáns helyen, a Gyurcsány-Dobrev-menzán.) S mivel a választásokig csak egy év van hátra, nagyon nem mindegy, hogy az egyetemre kisebb részben saját kútfő alapján, nagyobb részben a szülők pénzén bejutott ifjak és leányok vajon egy Kovács Imre, egy Szabó Zoltán, egy Németh László gondolati elvein nyugvó falukutató mozgalom ország jobbtó meghonosításáért eszik-e magukat, vagy prózai egyszerűséggel időben be akarnak lépni a legfelsőbb szintű politikai játszmába. Abba, amelyet minden eszközt megragadva a balliberális oldal folytat az Orbán-kormány ellen, egy közismerten nem kifejezetten az erkölcsi normákra koncentrááló kampányguruval.

Az egyik internetes újság tegnap azzal lepett meg bennünket, hogy mindenáron be akarta bizonyítani: a HaHának csak látszólag tartanak fejtágítót amerikai stratégiák, az valójában a Fidesz-kormány által támogatott szervezet, amely csupa érző szívű ifjú, jobboldali intellektueltől áll. Az ördögbe is, mit művel ez a Fidesz! A felszínen úgy tesz, mint aki a bankok köztelherviselésére, a lakosságra háruló terhek csökkentésére összepontosít, s közben dehogya! Lám, most kiderült, hogy mindez csak a csalóka felszín. A Fidesz egy évvel a választások előtt titkon hátba támadja saját magát. Haha! Vagy „hahh!”? Most akkor balra nézünk, és jobbra fordulunk, vagy jobbra nézünk, és balra fordulunk?

Megtudjuk például, hogy „a korábban templomban ministrált, felvidéki kötődésű Kremmer Sarolta élete egyik meghatározó élményeként írja le, amikor a Mária Valéria híd megnyitására Orbán Viktor miniszterelnök megsimogatta a fejét”. A kis huncut Saci, lehetett vagy tízéves a hídatavatón, és hogy megjegyezte magának a karizmatikus miniszterelnököt! Koraérett kisleány. Az Index pedig föltárta a bűnök bűnét: a Saci ministrált! Kell több? Nem mond ez eleget? A továbbiakban az internetes lap fényt derít még arra is, ki mikor és hol táncolt a kormányfő lányával, továbbá kinek az apja volt egy laktanyában katona a köztársasági elnökkel. Az igazi persze az lenne, ha az is kiderülne, egy folyosót kellett-e fölmosniuk békaügetésben, vagy párhuzamosan ügettek el egymás mellett, mit sem sejtve majdani összefonódásaikról.

Összegubancolódtak itt a szálak rendesen. Csak én vagyok olyan homályos agyú eltévedt fazon, aki úgy ítélte meg a HaHát eddigi megnyilvánulásai alapján, hogy ez egy rendkívül agresszív alakulat, s most éppen rástartoltak a HÖÖK pozíciójára, hiszen még a minap is sandán megjegyezték, hogy ők nem akarnak és nem is fognak „bürokratikus, hivatalos érdek-képviselői szervezetté válni” (értsd: mint a HÖÖK). Ebben igazuk van: ahogyan a trójai falóból sem lesz Overdose, úgy a HaHából sem válik tisztességes diák-érdekképviselő a közeljövőben. S ahhoz képest, mennyire megvetik a hivatalosságot, elég érdekes a ragaszkodásuk ahhoz, hogy most meg a szakminiszterrel tárgyaljanak. A HaHá-sok tudják, mit akarnak: Hoffmann Rózsával NO, Balog viszont följebb van pozícióban, ő YES!

Nincs is szebb a fiatalságnál. Úgy értem, azoknál, akik még nem adták el magukat szőröstül-bőröstül.

(Átvétel a Magyar Nemzetből)

Szent-Gály Kata

CONFITEOR

Én nem tudok magamról annyi rosszat,
amennyit bennem látsz te, Istenem.
A porba hajlik lelkem könnyes arca,
de minden bűnnek megtörik hatalma
kereszteden.

Sőt azt hiszem, hogy jobban kell szeretned,
mert többet adtál hitványságomért;
és nincs hiába vakmerő bizalmam:
bővebben csillog rajtam s bíborabban
a Vér, a Vér!

Hibajegyzék a 2013. februári számhoz:

4.o. Phil Bosmans írásánál az utolsó mondat helyesen:

„A hazugság olyan, mint a rák, amely titokban rágcsál az emberben és a béke, a jóság és a bizalom gyökereit halálos biztonsággal megsemmisíti.”

18.o. A Magyar Kurírból átemelt cikkhez az utolsó mondat:

A Család Pápai Tanácsa nemzetközi szakértőket kért fel szerzőknek. A 93 tanulmány 84 szerző műve, akik közül 50 civil és 34 pap, illetve püspök, akik nagyon széles átlátással ismertetik meg az elmúlt évek családdal kapcsolatos kérdéseit, problémáit.

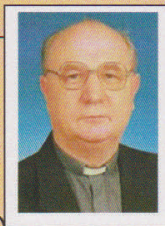
SZENT JÓZSEF BÚCSÚ, 2013

Március 22. péntek

Délután 5 órakor keresztúti ájtatosság, alatta gyónási lehetőség

Este 6 órakor szentmise lelkigyakorlatos beszéddel

(Lőrinczy Ferenc atya, Székesfehérvár)

Március 23. szombat

Délelőtt 10 órától

Alsósok - selyemfestés

Felsősök - falfestés (Zsűri: Norbertho)

Ifik - plakátkészítés számítógéppel

Szülői fórum dr. Tari Annamáriával a „Z-generációról”

Bográcsétel a plébánia udvarán

Délután 2 órától apák-fiúk focimeccs a Zrínyi iskola udvarán

Délután 4 órától mozi a díszteremben

Délután 5 órától gyónási lehetőség a templomban

Este 6 órától szentmise lelkigyakorlatos beszéddel

Március 24. vasárnap

Szentmisék a szokott időben

Délután 5 órakor „A családok és a magzati élet védelme napjainkban” címmel dr. Jobbágyi Gábor professzor úr előadása a templomban

5 órától gyónási lehetőség, majd 6 órától lelkigyakorlatos mise

ÉDESAPÁK IMÁJA

Mennyei Atyánk! Köszönöm neked az életem, köszönöm feleségem, és köszönöm gyermekeimet, akikkel megajándékoztál. Most Szent József életét példának tekintve kérek:

- Adj nekem hitet és érzékeny lelket, hogy megértsem neked szánt üzenetedet.

- Kérlek, mutasd meg, mi a szándékom velem, hogy megfeleljek házastársi és szülői hivatásomnak.

- Segíts, hogy el tudjam fogadni, és meg tudjam valósítani amit rólam elgondoltál akkor is, ha nem értem.

- Segítsd meg feleségemet, hogy benne Mária hite és lelkiereje éljen. Segíts úgy szeretnem, ahogy Szent József szeretted jegyesét.

- Segíts úgy élnem mások iránti türelemmel, figyelemmel, hogy gyerekeink számára életem példája vonzó legyen a követésre.

- Segíts, hogy gyerekeinknek át tudjam adni a hitet: szavaimból, és tetteimből megismerhessék az igazi szeretetet.

Tudjam munkára, becsületességre, igazmondásra, szerénységre, rendre, fegyelemre, kötelességteljesítésre nevelni őket. Tudják derűs lélekkel elfogadni a szegénységet, testi-lelki megterhelést. Tudjanak áldozatot hozni, önzetlenül adni és szolgálni, elviselni, ha nem az ő akaratuk teljesül.

- Segítsd gyerekeinket, hogy növekedjenek testi-lelki egészségben, bölcsességben úgy, hogy neked is kedved teljék bennük. Ragaszkodjanak hozzád, tartsák meg törvényeidet, és szeressék egyházadat. Mindig, a nehézségek idején is érezzék gondviselő, atyai szeretetedet. - Jóra törekvésükben találjanak segítő-társakra, és védj meg őket a rossz útra, bűnre csábítóktól.

- Tudják értékelni teremtésed csodáját. Az életem mindennél többre tartásuk, az anyagi javakkal jól gazdálkodásuk.

- Mutasd meg nekik leendő házastársukat, akit te választottál nekik. Támogasd őket, hogy hivatásukra: a házasságra vagy a papi, szerzetesi életre mint szegésre készüljenek, és addig tiszta életet éljenek.

- Vigyázz gyerekeink családjára, hogy köztük is keresztény szellem uralkodjon, és unokáinkat vallásosan neveljék.

- Segíts elfogadni és szeretni gyerekeinket akkor is, ha testileg vagy lelkiileg betegek, és nem az általam helyesnek tartott úton haladnak. Te légy a vigaszom. Soha ne szűnjek meg értük imádkozni.

- Segíts, hogy családfői feladataimat, döntéseimet bölcsen és jól elláthassam. Tudjak akkor szólni, és akkor hallgatni, amikor annak ideje van.

- Add, hogy mindig legyen munkám, feladatam, és azt mindig pontosan, lelkiismeretesen, bölcsen elvégezzem mások szolgálatára.

Ámen.

Márciusi programok:

Március 11. Olvasókör

Március 14. Felnőtt katekézis (csütörtök!)

Március 24. Fotópályázat eredményhirdetése a 10-es szentmisében

Március 26. Mária csoport

Alsóvárosi Harangszó

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: szentjosefplebania@hotmail.com , honlap: www.szentjosefplebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10 és du. 4-6 között. Telefon: (93) 313-849 vagy 06/30/5085542